

«Хто правду чинить - іде до світла»
(від Івана 3,21)

ЖЕТА

ЧАСОПИС

4/201 Квітень 2024

ЛЬВІВСЬКА АРХИЄПАРХІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

У Львові молитовно розпочато рік, присвячений блаженному Миколаю Чарнецькому

Архієпископ і Митрополит Львівський Ігор у співслужінні з єпархом Сокальсько-Жовківським Михаїлом, екзархом Донецьким Степаном, єпархом Самбірсько-Дрогобицьким Ярославом, єпископом-помічником Львівської архієпархії Володимиром, єпископом-помічником Сокальсько-Жовківської єпархії Петром, протоігуменом Львівської провінції Згромадження Найсвятішого Ізбавителя (редемптористів) ієромонахом Володимиром (Борейком) та іншими священнослужителями звершив Архиєрейську Літургію у храмі святого Йосафата з нагоди 140-річчя від народження та 65-річчя від дня смерті блаженного священномученика Миколая Чарнецького.

У своїй проповіді митрополит Ігор звернув увагу вірних, які прийшли до храму, щоб розділити велич Божественної Літургії та спільно скласти молитви Богові й прохання про мир в Україні, на постать блаженного священномучени-

ка Миколая Чарнецького: «Ви сьогодні бачите багатьох присутніх єпископів, яких запросила спільнота ченців-редемптористів в особі отця-протоігумена Володимира Борейка, щоби спільно помолитися в ювілейні дати блаженного святиителя Миколая. В цьому році звершуємо святкування 140-ої річниці від народження та 65-ої річниці від світлого упокою душі цього праведника. Він багато терпів за вірність Богові, святій Церкві та за любов до свого народу. Вірні багато знають про святиителя Миколая Чарнецького, приходять сюди поклонитися його святим мошам, моляться до нього та за його посередництвом отримують духовні дари. Просімо в цього святого мужа Церкви, щоб він заступався перед Господом за наш народ та виблагав ласки завершення війни. І ти, Пресвята Богородице, рятуй нас у цю тривожну пору!»

Світлина — Наталії Павлишин

Владика Володимир звершив священниче рукоположення студентського капелана Віталія Лозинського

10 березня єпископ-помічник Львівської архієпархії Володимир у храмі Пресвятої Трійці на вул. Тершаківців звершив священниче рукоположення Віталія Лозинського.

Коментуючи євангельське слово цієї неділі про Страшний суд (Мт. 25, 31-46), владика Володимир роздумував над тим, що робити, щоб успадкувати вічність. За його словами, сучасна війна принесла в наш український дім багато неспокою, болю, різних емоцій. Ми готові вирішувати, хто буде спасений, а хто проклятий. Та це ж вирішує кожна людина способом власного життя. Тому важливіше робити свій вклад в перемогу, не чекаючи, що хтось за нас це зробить. Також не кожний голодний, спраглий, хворий, нагий чи ув'язнений є в стані просити допомогу.

Владика Володимир звершив дияконське рукоположення Ореста Бедрія

«Сьогодні особливі відчуття наповнюють серце нашого співбрата Ореста, який розпочинає дияконське служіння. В екстезії у Чині рукоположення молимося, «щоб милостивий Господь наш дарував йому чисте й бездоганне дияконство». Не менш важливо, щоб Орест це прийняв та реалізовував у служінні на щодень, чого йому і бажаємо. Не лише в календарі, але і в житті є Великий піст, Хресна дорога, Страсна п'ятниця. Але після цього всього настає Великодній ранок. Кожна неділя нам нагадує та актуалізує цю пасхальну перемогу добра над злом», – на цьому наголосив єпископ-помічник Львівської архієпархії Володимир у храмі Різдва Пресвятої Богородиці під час дияконського рукоположення Ореста Бедрія у сиропусну неділю, 17 березня.

Отця Володимира Битюгу іменовано провінційним капеланом руху «Віра і Світло» в Україні

Священника Львівської архієпархії о. Володимира Битюгу іменували провінційним капеланом руху «Віра і Світло» в Україні на три роки. «Нехай Ваше служіння буде постійним свідчення присутності голосу Божого серед друзів і приятелів руху. У Господа вимовляємо потрібні Вам Божі ласки для належного виконання покладених на Вас обов'язків», – йдеться у декреті, який набрав чинності 25 березня 2024 року.

«Віра і Світло» – міжнародний християнський рух спільнот, який об'єднує розумово неповносправних осіб, їхніх батьків і молодь-приятелів. Члени спільнот зустрічаються, щоб ділитися труднощами та радістю, святкувати та молитися, підтримувати одні одних, зростаючи у дружбі, вірі та любові.

В Україні перші спільноти руху «Віра і Світло» постали у 1992 році з ініціативи Зені Кушпети. Від початку наша Церква дбала про духовний супровід цього руху через іменованих капеланів. Сьогодні в Україні існує 38 спільнот, які діють, зокрема, на Закарпатті, у Львові та Львівській області, Івано-Франківську, Тернопіль, Києві, Кам'янці-Подільському.

«Докладімо всіх зусиль, щоб бути в діалозі з Богом», – владика Володимир у храмі Благовіщення

Свято Благовіщення дарує велику науку людям, особливо молоді, щоб не боялися казати «Так» Богові. Не завжди є легко сказати Богові «Так», бо це не звільняє людину від випробувань, терпінь. Але набагато гірше сказати Богові «Ні» на Його пропозицію чи запрошення. Звичайно, що Бог шанує вибір людини. Але куди поведе така дорога? Сумнів не повинен ліквідувати діалог з Богом. Про це сказав єпископ-помічник Львівської архієпархії Володимир на свято Благовіщення Пресвятої Богородиці в однойменному храмі на вул. Пасічній у Львові з нагоди храмового празника.

«Щиро вітаю всіх вас з нагоди свята життя. Бо якраз нинішній празник Благовіщення показує цінність людського життя вже від моменту зачаття. Для того, щоб дитина себе відчувала впевненою, захищеною, для неї є важливим відчуття дому та присутність мами», – зазначив архиєрей.

Після святкової Божественної Літургії парох о. Петро Рак подякував архиєрею за святкову молитву, а також привітав владика Володимира з восьмою річницею архиєрейської хіротонії. Єпископ-помічник Львівської архієпархії від імені митрополита Ігоря вручив подячні грамоти меценатам та парафіянам храму Благовіщення за їхній внесок у розвиток парафії. Насамкінець звершили чин освячення води.

Священники Львівської архієпархії відбули спеціальний навчальний семінар

26 березня у рамках діяльності Інституту постійної формації духовенства Львівської архієпархії УГКЦ відбувся навчальний семінар «Основи попередження насильства щодо неповнолітніх та вразливих осіб у середовищі Церкви». Захід відбувся в приміщенні Львівської духовної семінарії Святого Духа. Доповідачами семінару були ієромонах Сава Масник – студит, психолог, та Іванка Рудакевич – керівниця проектів Центру гідності дитини УКУ.

Представляючи священнослужителям тему зустрічі, доповідачі виокремили ключові аспекти попередження насильства щодо неповнолітніх та вразливих осіб, а також з механізм реагування на випадки сексуальних зловживань, які сталися у середовищі Церкви та за її межами. Священнослужителі мали змогу ознайомитися із:

- розумінням ситуації щодо рівня насильства щодо неповнолітніх та вразливих осіб в Україні;
- поясненням базових понять – насильство, його види, сексуальне насильство;
- реальністю постраждалої особи – який вплив на життя має досвід насильства та як розпізнати постраждалу особу;
- методом підходу до розмови із постраждалими;
- можливістю розпізнати кривдника;
- складовими попередження насильства у середовищі Церкви.

На завершення священники мали змогу поставити питання та почути відповіді, проаналізувати та віднайти чіткі кроки для добра Церкви.

Владика Володимир взяв участь в урочистостях з нагоди ювілею НГУ

26 березня, у день святкування 10-літнього ювілею Національної гвардії України на Львівщині, владика Володимир разом з військовими капеланами відвідав урочистості з нагоди ювілею, а також в одній із військових частин освятив каплицю та відвідав поранених військових, які перебувають на реабілітації в одному з госпіталів.

«Дорога гвардійська родино! Думаю, що таке звернення є найбільш доцільним сьогодні, бо з перших хвилин нашої зустрічі відчувалася родинна атмосфера», – звернувся під час святкової урочистої частини архиєрей до львівських нацгвардійців. Він зауважив, що 10 років вважається трояндовим ювілеєм. «Троянди є різних видів і сортів. Їх треба доглядати, про них треба піклуватися. Вони мають стебло зеленого кольору, що є кольором надії. Найважливіше, що троянду не треба відрізати від кореня. Але як би ми нею не опікувалися, якщо пошкодити корінь, вона починає всихати», – зазначив єпископ-помічник у вітальному слові.

Чин освячення владика Володимир і військові капелани звершили у співслужінні владика Макарія, Митрополита Львівського ПЦУ, та духовенства. Після освячення каплиці було освячено також пам'ятний меморіал загиблим Героям.

Також цього дня владика Володимир зі словами підтримки і надії відвідав військовослужбовців, які перебувають на лікуванні та реабілітації у госпіталі на території Львівщини.

У Гарнізонному храмі з участю владика звершили чин похорону військовослужбовця

29 березня єпископ-помічник Львівської архієпархії Володимир у Гарнізонному храмі свв. ап. Петра і Павла у співслужінні владика Степана Суса, військових капеланів, пароха парафії святих мучениць Віри, Надії, Любові о. Андрія Корчагіна звершив чин похорону військовослужбовця Андрія Антоничака, який захищав Україну від російських окупантів.

Парох о. Андрій Корчагін парафії святих мучениць Віри, Надії та Любові поділився особистим спогадом про свого парафіянина: «Він був людиною великого серця. Він не вмів жити для себе, бо завжди жив заради когось. Ходив до церкви, стояв посередині через невеликий зріст, щоби все бачити. Дякуємо, що показав нам прикладом свого життя, як виглядає слово Христа, який сказав, що немає більшої любові, як своє життя покласти за друзів своїх. Він все своє життя клав життя заради когось... Пам'ять про нього назавжди залишиться світлою. Світла пам'ять про когось – це означає пам'ять про людину, яка світила в житті своєю добродесністю, любов'ю, яка жила не заради себе, а заради когось».

Відбулася духовно-психологічна віднова для сімей при Референтурі родини Львівської архієпархії

23 березня у реклекційному центрі «Світлиця» відбулося одноденне навчання для подружніх пар та сімей «Духовно-психологічний супровід сімей». Це навчання з формування практичних навичок взаємодії в сім'ї і в суспільстві.

Програма духовно-психологічної віднови розпочалася спільною Божественною Літургією, яку звершив референт у справах родини Львівської архієпархії о. Михайло Пазиняк.

Відтак ієромонах Франциск розповів і пояснив, чим є духовний провід і яку роль він відіграє для християнської сім'ї. Він назвав головні елементи, ціль та умови духовного проводу, а також пояснив різницю між сповіддю, терапією і самим духовним проводом. «Найвищий рівень духовного проводу – це коли особа вирішує зростати аж до осягнення досконалості, тобто святості», – пояснив ерм. Франциск. Обговорили також, чим не є духовний провід, та певні кризи, найбільша з яких стосується духовного батьківства.

У другій половині програми під керівництвом пані Орісі Пазиняк учасники вчилися визначати емоції, слухати, а також з медичної сторони розглянули, якою є дисфункційна сім'я і до яких наслідків це призводить.

Владикою Володимиром звершено дияконське рукоположення Маркіяна Заблоцького

«Сьогодні стаємо свідками народження до дияконського служіння нашого співбрата Маркіяна. Це велике свято для нього та Церкви. Але після свята починається будень з багатьма викликами. Служіння вимагає великої інвестиції любові. Жертовне служіння дарує людям свято. Нехай Твоє служіння, дорогий Маркіяне, перетворює будень в свято тим, до кого будеш посланий», – так мовив єпископ-помічник Львівської архієпархії Володимир під час проповіді в Архикатедральному соборі святого Юра у хрестопоклонну неділю 7 квітня, звершуючи дияконське рукоположення Маркіяна Заблоцького.

«Людина отримала від Бога великий подарунок – свободу. Вона має право та привілей вибору. Бог шанує нашу свободу, не забирає цей подарунок назад. Ісус навіть плаче над Єрусалимом з огляду на вчинки його мешканців. Бог плаче над людиною, але не забирає людині свободи вибору», – зазначив проповідник.

Мельбурнський єпарх благословив нові приміщення в українському будинку для людей похилого віку

6 квітня владика Микола Бичок, єпарх Мельбурнський, освятив новозбудовані приміщення в українському будинку для літніх людей «Kalyna Care».

Дім для літніх людей «Kalyna Care» – це неприбуткова організація, яка надає послуги з догляду за літніми людьми, що ґрунтуються на українській спадщині та традиціях. Протягом 40 років цей проект української громади приймає не лише літніх українців, а й людей із таких країн, як Польща, Словаччина, Німеччина, Австрія, Хорватія, Сербія, а також усіх тих, хто цінує європейський спосіб життя.

Нещодавно в «Kalyna Care» завершилося будівництво двох нових крил, які одержали символічні назви «Сосна» та «Тополя». З нагоди відкриття цих новозбудованих приміщень керівництво «Kalyna Care» організувало святкову вечерю та запросило владика Миколу Бичка для їхнього освячення. На цій події єпископа супроводжував диякон Михайло Жилан, канцлер Мельбурнської єпархії, а також священники, які надавали і продовжують надавати духовну підтримку мешканцям «Kalyna Care»: о. Андрій Микитюк, адміністратор катедрального храму в Мельбурні, та о. Руслан Бабій, адміністратор парафії в Ардрі.

Мельбурнський єпарх привітав керівників, працівників та мешканців «Kalyna Care» з відкриттям нових приміщень і благословив присутніх на добрі справи.

За матеріалами Мельбурнської єпархії УГКЦ

Глава УГКЦ зустрівся з делегацією Єпископської конференції Німеччини

8 квітня в Києві Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав зустрівся з делегацією Єпископської конференції Німеччини, яка на чолі з єпископом Аугсбурга Бертрамом Маером прибула в Україну з візитом солідарності.

Єпископ Бертрам запевнив, що Католицька Церква та народ Німеччини солідарні з Україною у протистоянні повномасштабній російській агресії та стражданнях, які українці переживають через війну.

Члени делегації представили Главі УГКЦ документ «Мир цьому дому» (Friede diesem Haus), виданий Єпископською конференцією Німеччини в лютому 2024 року. Блаженніший Святослав висловив вдячність за цей документ, наголосивши на важливості його популяризації для ширшої аудиторії.

Глава УГКЦ представив делегації послання Архидієцесного Синоду УГКЦ 2024 року «Рятуйте пригнобленого з руки гнобителя», розповівши про його головні пункти. Цей документ перекладений шістьма мовами, зокрема німецькою.

Гості з Німеччини поцікавилися у Блаженнішого Святослава про його особисті переживання війни. Патріарх розповів, що джерелом стійкості та сили для нього є молитва, читання Святого Письма та творів Отців Церкви, а також особисті роздуми над прочитаним.

Члени делегації подарували Главі УГКЦ свічку з іконою Аугсбурзької Богородиці, яка розв'язує вузли. У відповідь Блаженніший Святослав подарував гостям свічку, виготовлену з гільзи, що символізує трансформацію знаряддя вбивства на джерело світла.

Департамент інформації УГКЦ

Глава УГКЦ привітав владика Василя Семенюка з 20-річчям єпископства

3 квітня владика Василь Семенюк, Архидієцесний і Митрополит Тернопільсько-Зборівський, відзначив 20-річчя єпископської хіротонії. З цієї нагоди Блаженніший Святослав привітав його особисто та від імені Синоду Єпископів УГКЦ, склав сердечну подяку та висловив визнання і похвалу.

У привітальній грамоті Блаженніший Святослав згадав, що архиєрейська хіротонія владика Василя відбулася рівно 20 років тому в катедральному соборі Непорочного Зачаття в Тернополі, а головним святителем був Патріарх Любомир. «Прийміть наші сердечні вітання та побажання рясних Божих благословень, допомоги Святого Духа в усіх Ваших починаннях на славу Богу та для добра нашої Церкви на многі і благі літа!» – побажав Блаженніший Святослав.

Департамент інформації УГКЦ

Владика Михайло освятив богослужбові каплиці в лікарнях на Одещині і Миколаївщині

3 і 4 квітня екзарх Одеський владика Михайло Бубній освятив три каплиці на честь цілителя і священномученика Пантелеймона – у Любашівській багатопрофільній лікарні інтенсивного лікування на Одещині, у Врадіївській районній лікарні на Миколаївщині та в Южноукраїнській міській багатопрофільній лікарні.

Каплиці обладнано із благословення владика Михайла Бубнія та стараннями голови комісії у справах душпастирства охорони здоров'я Одеського екзархату о. Олександра Більського. Кошти на ремонт і закупівлю богослужбових речей надали Лицарі Колумба та Міжнародна католицька комісія з міграції.

У каплицях надаватиметься духовно-психологічна допомога і кризова консультація. Медичним капеланом у Любашівській лікарні є о. Роман Монтецький, у Врадіївській – о. Микола Боднар, а в Южноукраїнській – о. Ігор Ворона. У лікарні в Южноукраїнську сімейною лікаркою також працює с. Михайла Лупій зі Згромадження сестер святого Йосифа, Обручника Пречистої Диви Марії.

На освяченні каплиць були присутні генеральний секретар Міжнародної католицької міграційної комісії монсьєнор Роберто Вігілло, національний делегат Лицарів Колумба в Україні Юрій Малецький, представники ради Католицької медичної комісії, головні лікарі, медичні капелани, медики, запрошені гості.

Пресслужба Одеського екзархату УГКЦ

Єпископ УГКЦ відвідав вірян в Ісландії

Предстоятель УГКЦ привітав владика Михайла Колтуна з 75-річним ювілеєм

7 квітня владика Богдан, апостольський екзарх для українців візантійського обряду в Німеччині та країнах Скандинавії, очолив Архиєрейську Божественну Літургію у храмі Maríukirkja (Рейк'явік, Ісландія).

Зустрічаючи владика, діти та парафіяни привітали його і подарували українську паску, ісландський традиційний хліб та паляницю. Погода зустріла достойного гостя сильним вітром, тому владика також отримав вовняний шарф і серце, яке зв'язали українські жінки, що тимчасово перебувають під захистом від війни в цій країні.

Архиєрей у проповіді закликав людей до віри у Воскресіння: «Наша віра зароджується, зростає, дозріває і виявляється у спільноті. Спільнота разом може перенести будь-які випробування і врешті отримати мир воскреслого Христа, Його радість і любов. Свідчить про Україну тут, на цьому далекому острові. Моліться за воїнів і вірте в перемогу», – звернувся до присутніх у храмі українців проповідник.

Владика Богдан також привітав о. Михайла, який духовно опікується українцями в Ісландії, з 18-річчям священства, подарувавши вирізьблений хрест із рідних земель Прикарпаття.

Після молитви відбувся святковий пасхальний почастинок і тепле спілкування людей із єпископом.

Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав привітав єпарха Сокальсько-Жовківського, голову Департаменту військового капеланства УГКЦ владика Михайла Колтуна з нагоди 75-річчя від дня його народження.

«Ви молитовно святкуєте своє 75-річчя, коли на нашій землі точиться жорстока, загарбницька війна. Як очільник Департаменту військових, Ви пропускаєте через своє серце всі болі та страждання українських воїнів. Водночас своїм повчальним словом підкріплюєте наших отців-капеланів», – ствердив Блаженніший Святослав.

«У Вашій особі священники та миряни Сокальсько-Жовківської єпархії вбачають ревного проповідника Божого слова та турботливого батька», – наголосив Предстоятель у привітанні. Відтак він висловив владіці Михайлові сердечну подяку, визнання і похвалу, побажав рясних Божих благословень, допомоги Святого Духа в усіх починаннях на славу Богу та для добра нашої Церкви.

«Зичу Вам якомога швидше дочекатися доброї звістки про переможний мир!» – такими словами завершив вітання Блаженніший Святослав.

Департамент інформації УГКЦ

Тернопільсько-Зборівська архієпархія передала ЗСУ 5 позашляховиків для евакуації

Пресслужба Апостольського екзархату в Німеччині та країнах Скандинавії «Валізу мільйонерів» презентували дітям на Буковині

У другу неділю Великого посту на місійних теренах Буковини діти та батьки недільної школи при катедральному соборі Успення Пресвятої Богородиці дізналися багато цікавого про екологічне виховання і вчення Церкви про відповідальність за створіння, енергоефективність та енергозбереження.

Референт Бюро УГКЦ із питань екології о. Володимир Дяків презентував «Валізу енергоефективності», яку ще назвав «Валізою мільйонерів». Таку назву він придумав дїткам з огляду на те, що вона вміщає прилади, які допомагають заощаджувати природні ресурси, берегти довкілля та суттєво економити кошти. Священик прокоментував різні способи енергозбереження і практичне використання вмісту ековалізи, починаючи від простого термометра, аератора, датчика руху, відсікача струму, акумуляторних батарейок і до екосумок із натуральної сировини.

Присутні з цікавістю розглядали енергоефективні технічні прилади та предмети побуту і цікавинки, а також придбали духовно-екологічну літературу, яка вчить зберігати й економити енергоресурси. Батьки та діти змогли почерпнути багато цікавої і корисної інформації, здобути навички піклування про довкілля та раціональне використання здобутків науки для збереження Землі, яка дарована нам Богом.

Інформаційна служба Бюро УГКЦ з питань екології

21 березня Архієпископ і Митрополит Тернопільсько-Зборівський Василій Семенюк за участю єпископів-помічників Теодора Мартинюка та Володимира Фірмана благословив та передав для потреб ЗСУ 5 позашляховиків, пристосованих для евакуації. Автомобілі придбані завдяки старанням Тернопільсько-Зборівської архієпархії УГКЦ, на милостині жертводавців та з ініціативи вірних в Україні та за кордоном. Транспортні засоби підвищеної прохідності будуть передані військово-службовцям, які захищають Україну на різних напрямках.

«Я особисто освятив понад 200 автомобілів, які ми передали на потреби ЗСУ, – зауважив архієпископ Василій під час Чину благословення транспортних засобів. – Серед них – позашляховики, карети швидкої допомоги, реанімобілі, автомобілі для евакуації. Наскільки мені відомо від наших волонтерів, усі вони, дякувати Богові, не уражені ворогом та активно використовуються і по сьогодні». До слова, кілька днів тому владика Василій також благословив карету швидкої, яка відразу поїхала на передову.

Архієпископ побажав військовим безпечно переміщуватись й ефективно здійснювати захист нашої Батьківщини. Особливо подякував кожному, хто за покликом сумління та на благо України долучився до придбання автомобілів та допомагав із ремонтом. Митрополит подякував жертводавцям, волонтерам за патріотизм.

Пресслужба Тернопільсько-Зборівської архієпархії

Папа Римський на загальній аудієнції показав вервичку та Біблію загиблого захисника України

Закликами докладати зусилля для того, щоби зброя замовкла і запанував мир, а також молитовним зосередженням, присвяченим солдатам, які полягли у війні в Україні, Папа Франциск завершив загальну аудієнцію в середу, 3 квітня. «І також не забуваймо про мученицьку Україну: як же багато загиблих...» – закликав Папа Франциск.

Помічники передали Святішому Отцеві кишенькове видання Нового Завіту та Псалмів і вервичку, які належали солдатові, що загинув в Україні, які йому подавали кілька тижнів тому, про що він уже згадував під час загальної аудієнції 13 березня. «Я тримаю в руках, – мовив він, – вервичку та Новий Завіт, які залишив солдат, що загинув на війні».

Папа розповів, що йдеться про 23-річного юнака Олександра, який загинув під Авдіївкою, а у книзі Святого Письма він підкреслив слова 129 Псалма: «З глибин ззиваю до Тебе, Господи, почуй мій голос». «Ось його вервичка і Новий Завіт, який він читав і молився. Я хотів би, щоб ми всі помовчали в цю хвилину, думаючи про цього юнака і багатьох інших, як він, що загинули в цьому божевіллі війни. Війна завжди руйнує. Згадаймо про них і помолімося», – закликав Святіший Отець, після чого площа Святого Петра занурилася в молитовну тишу.

«Vatican News»

Минулого року Біблію та її частини переклали на 106 мов для 1,25 млрд людей

Книга Книг постійно перекладається – в тому числі мовами, якими раніше Святе Письмо християн не було доступне. Нова статистика надає інформацію про останні переклади в світі.

Минулого року повну Біблію вперше було перекладено принаймні 16 іншими мовами. За даними Всесвітньої асоціації біблійних товариств (UBS, налічує близько 160 членів), повний текст Старого та Нового Завітів наразі доступний 743 мовами. Повідомляється, що з'явилися переклади мовами, якими розмовляють в Анголі, Беніні, Росії та Канаді. Корінний житель Канади завершив свою «Біблію Мохокі» після 25 років праці. «Ви ніколи не втомлюєтеся, коли працюєте з Божим Словом», – цитують слова 83-річного чоловіка.

Загалом у річному звіті UBS повідомляється про завершені проекти перекладів 106 мовами. Здебільшого це стосується лише частин Біблії. Цими 106 мовами розмовляє близько 1,25 мільярда людей. Мета полягає в тому, щоби протягом наступних 15 років зайнятися перекладами ще на 1200 мов і діалектів. Зараз реалізуються 442 перекладацькі проекти.

Повна Біблія для 80,5 відсотків усіх людей – це вже немало. Але попереду ще багато перекладацької роботи. Приблизно 11,1 відсотка людства зараз мають лише Новий Заповіт, а ще 6 відсотків мають лише окремі біблійні книги своєю мовою. Близько 2,4 відсотка людей не можуть прочитати або почути жодну частину Біблії рідною мовою.

«Духовна велич Львова»

У Великодню ніч у Франції охристилось понад 12 тисяч осіб

Цього року у Франції понад 12 тис. дорослих та молоді прийняли Таїну Хрищення під час Літургії Пасхальної Вігії, повідомив місцевий єпископат на пресконференції в Парижі.

Як і минулого року, дієцезії Франції (загалом 104) повідомляють про різке збільшення кількості катехуменів (ті, що готуються до прийняття Тайни Хрищення). З 28 відсотків у 2023 році це збільшення перевищить поріг у 30% у 2024 році. Загалом на Великдень цього року охристили 7135 дорослих і понад 5000 підлітків (старшокласників, оскільки учні початкових класів для дослідження не беруться).

Катехумени стають все молодшими. 36 відсотків нових католиків – це люди віком 18-25 років, здебільшого студенти. Підтверджується тенденція відновлення, яка спостерігалася минулого року в сільській місцевості, де проживає 29% дорослих катехуменів. У 2024 році трьома церковними провінціями з найбільшим зростанням (понад 50%) є Безансон, Діжон і Клермон, усі переважно сільські. Зокрема, цього року найбільший ріст спостерігається в єпархії святого Клода (департамент Юра), де катехуменів вдвічі більше, ніж минулого року.

Чверть дорослих катехуменів походять із «неконфесійних сімей». Попри те, що переважна більшість дорослих катехуменів все ще походить зі сімей з християнськими традиціями, цей відсоток щороку зменшується, повідомляє французький єпископат.

Під час пресконференції Жан-Ів Лепін, навернений (тобто охрищений минулого року) з дієцезії Версаль, також дав своє свідчення: «Для мене «катехуменальна подорож», яку я здійснив, була явно результатом зустрічей: священники, які слухали, радісна та динамічна парафіяльна спільнота. Завдяки їм я пізнав Церкву, яка є відкритою, гостинною та наймовірніше різноманітною! В суспільстві, яке здається все більш матеріалістичним і просуває певну форму споживацького індивідуалізму, бути християнином і католиком (тобто універсальним, вселенським) означає пережити на досвіді, що добро, – а це турбота, увага, і ширше – Любов, – цінніше за матеріальні блага, багатство, владу чи славу».

Переклад «Духовна велич Львова»

Перед Великоднем львів'яни зможуть оглянути старовинні плащаниці

У храмі священномученика Климентія Шептицького будуть виставлені старовинні плащаниці з галицьких храмів. Виставку планують відкрити за 10 днів до Великодня. «Старовинні плащаниці з галицьких церков виставимо у нашому храмі священномученика Климентія Шептицького. Близько півтора десятка неповторних церковних реліквій будуть доступні для огляду з 25 квітня і до Великодня», – йдеться у повідомленні Музею митрополита Андрея Шептицького.

Зазначається, що більшість плащаниць віднайшов у різних куточках Львівщини о. д-р. Севастьян Дмитрух. У короткому відеоролику він розповідає про деякі з них.

У Музеї Шептицького закликали слідкувати за анонсом виставки, точну годину відкриття якої обіцяють повідомити додатково.

Департамент інформації УГКЦ

Кількість католиків у світі зростає, духовенства – зменшується

Побачили світ «Папський щорічник 2024» та «Статистичний щорічник Церкви 2022», які готує Центральне бюро статистики Церкви.

«Статистичний щорічник Церкви 2022» висвітлює дані про динаміку, якою позначена душпастирська діяльність Католицької Церкви в церковних територіальних одиницях на планеті, порівнюючи дані на кінець 2021 і 2022 років. Зокрема, в зазначений період кількість католиків зростає від 1376 мільйонів до 1390 мільйонів, тобто, на 1%. Але якщо в Африці зафіксоване зростання на 3%, то в Європі вже кілька років поспіль фіксується постійність.

Станом на 2022 рік у світі нараховувалося 5353 єпископи, 407730 священників (трохи менше, як в попередній період) та 50150 постійних дияконів, що майже на тисячу більше, порівнюючи з попереднім роком. І в той час, як відносно стабільний показник кількості священників пов'язаний зі зростанням їхньої кількості в Африці та Азії, постійним показником в Америці та спадом у Європі й Океанії, кількість постійних дияконів зростає на всіх континентах.

Зберігається тенденція зменшення кількості ченців-несвящеників із довічними обітами, яких у 2021 році нараховувалося 49774, а в 2022 – 49414. На 1,6% зменшилася кількість черниць з довічними обітами, яких наприкінці 2022 року в світі нараховувалося 599228. Зменшується також кількість семінаристів, яких 2022 року було 108481, тобто на 1,3% менше, ніж попереднього.

«Vatican News»

Комісія єпископатів ЄС: аборт не може бути фундаментальним правом

Комісія Єпископських конференцій Європейського Союзу (COMECE) опублікувала заяву напередодні голосування 11 квітня в Брюсселі щодо включення права на аборт в Хартію основних прав ЄС. У документі говориться, що сама Хартія «не може включати права, які не визнаються всіма і викликають розбіжності».

Єпископи підтверджують своє «ні» перериванню вагітності, яке «ніколи не може бути фундаментальним правом» і яке рухається «в напрямку, протилежному до справжньої підтримки жінок та їхніх прав».

Після включення права на аборт до Конституції Франції, на європейському рівні знову відкрилася дискусія про зарахування переривання вагітності до фундаментальних прав ЄС. Резолюція вже була представлена 7 липня 2022 року і викликала спротив деяких країн-членів, Тепер депутати Європарламенту вирішили повторно винести пропозицію на голосування.

«Аборт, – читаємо в заяві, – ніколи не може бути фундаментальним правом. Право на життя є фундаментальною опорою всіх інших прав людини, зокрема право на життя найбільш уразливих, немічних і незахисних осіб, таких як ненароджена дитина в лоні матері, мігрант, людина похилого віку, особа з інвалідністю та хвора». Далі наводиться погляд Церкви, яка завжди «послідовно» вважала, що «захист ненародженого життя тісно пов'язаний із захистом усіх інших прав людини». Це передбачає переконаність у тому, що «людська істота завжди є священною і недоторканною, в будь-якій ситуації і на будь-якому етапі розвитку».

«Vatican News»

«Карітас Австрії»: лютнева кампанія на підтримку українських дітей

Протягом місяця лютого – місяця, коли Україна та світ згадували другу річницю від початку широкомасштабного російського вторгнення в Україну, «Карітас Австрії» присвятив окрему увагу саме українським дітям, п'ятьох мільйонів з яких, згідно з оцінками, безпосередньо торкнулася війна. Загалом австрійські благодійники звертають особливу увагу на психологічні наслідки війни, зокрема, для наймолодших.

Президентка «Карітасу» Нора Тьодтлінг-Музенбіхлер та керівник відділу закордонної допомоги Андреас Кнапп нещодавно відвідали Київську область, щоб особисто ознайомитися з проектами, які здійснюють місцеві осередки «Карітасу». Від війни страждають усі, але діти, безумовно, є однією з найбільш постраждалих груп, зазначили вони в інтерв'ю католицькому інформаційному агентству «Kathpress» після повернення з Києва. «Діти піддаються величезному психологічному та емоційному напруженню, – розповідає Тьодтлінг-Музенбіхлер. – Війна в самому розпалі. «Карітас» протистоїть цьому, в тому числі через дитячі центри, психологічну та медичну допомогу, заходи з обігріву взимку, підтримку навчання та доступу до освіти».

За словами президентки «Карітасу», «важливо забезпечити майбутнє дітям у регіонах, де йде війна і де панує криза». І ця допомога, за її словами, є «довготривалим марафоном». Зрештою, додає вона, допомоги потребує вся країна. Підтримки потребують травмовані люди, які повертаються з фронту, особи з інвалідністю, родичі загиблих, зниклих безвісти і поранених.

«Гуманітарна ситуація в Україні залишається критичною, – підсумував відповідальний за закордонну допомогу Андреас Кнапп. – Чим ближче до лінії фронту, тим нестабільнішою є ситуація. Але і на заході України майже щодня повторюються повітряні атаки та тривоги. Постійний страх – це постійний психологічний тягар, особливо для найменших». За його словами, від лютого 2022 року «Карітас Австрії» допоміг понад 500 тисячам людей в Україні. Від початку повномасштабної війни понад 100 тисяч дітей отримали підтримку в рамках 34 проектів.

«Vatican News»

Всеукраїнська рада Церков засудила документи «Всемирного русского народного собора», які виправдовують війну

«Як представники релігійної спільноти України ми стверджуємо, що агресивна російська війна проти нашої Батьківщини є диявольською справою, а співучасть у ній на боці агресора, в тому числі через публічне виправдання, є духовним злочином», – Всеукраїнська рада Церков і релігійних організацій засудила документи останнього засідання «Всемирного русского народного собора», який виправдовує війну росії проти України. Про це – у заяві ВРЦіРО.

Всеукраїнська рада Церков у своїй заяві звернулася до світової релігійної свободи з проханням засудити цей документ: «Ми закликаємо світових релігійних лідерів та організації міжконфесійної і міжрелігійної співпраці, зокрема Всесвітню Раду Церков та Конференцію Європейських Церков, засудити документи «ВРНС». Також вважаємо, що керівництво «ВРНС» на чолі з патріархом РПЦ Кирилом Гундяєвим має бути піддане міжнародним санкціям. Просимо Бога допомогти Україні досягти перемоги над російським агресором і встановити справедливий мир і знову закликаємо світову спільноту посилити допомогу Україні».

За матеріалами офіційного ресурсу ВРЦіРО

Великоднє послання Папи Франциска «Urbi et Orbi» 2024

Дорогі браття й сестри, благодатної Пасхи!

Сьогодні по всьому світу відлунює звіщення, яке дві тисячі років тому пролунало в Єрусалимі: «Ісус Назарянин, розіп'ятий, воскрес!» (пор. Мк. 16, 6).

Церква наново переживає подив жінок, які на світанку першого дня тижня пішли до гробниці. Гріб Ісуса був закритий великим каменем, – так само і сьогодні важкі, надто важкі брили закривають надії людства: брила війни, брила гуманітарних криз, брила порушень прав людини, брила торгівлі людьми та інші. Також і ми, як і жінки, Ісусові учениці, запитуємо одні одних: «Хто відвалить нам це каміння?» (пор. Мк. 16, 3).

Й ось відкриття пасхального ранку: камінь, – той камінь, такий великий, – вже відкочений. Здивування жінок є нашим здивуванням: гріб Ісуса відкритий і порожній! Звідси все починається. Через цю порожню гробницю проходить новий шлях, шлях, який ніхто з нас, крім Бога, не міг відкрити: шлях життя серед смерті, дорога миру серед війни, шлях примирення серед ненависті, дорога братерства серед ворожнечі.

Браття й сестри, Ісус Христос воскрес, і тільки Він здатен відкотити каміння, що закриває шлях до життя. Більше того, Він сам, Живий, є Дорогою: Дорогою життя, миру, примирення, братерства. Він відкриває нам перехід, по-людськи неможливий, бо тільки Він бере на себе гріх світу та прощає наші гріхи. А без Божого прощення цей камінь не відвалиться. Без прощення гріхів неможливо вийти із замкненості, упереджень, взаємних підозр, самовпевненості, що завжди виправдовують себе та звинувачують інших. Тільки Воскреслий Христос, даруючи нам прощення гріхів, відкриває дорогу до оновленого світу. Лише Він відкриває нам двері життя, ті двері, які ми постійно зачиняємо війнами, що поширюються в світі.

Сьогодні ми звертаємо свій погляд насамперед до святого Міста Єрусалиму, свідка таємниці страстей, смерті та воскресіння Ісуса, і до всіх християнських спільнот Святої Землі.

Мої думки передусім лунуть до жертв численних конфліктів, що тривають у світі, починаючи від війни в Ізраїлі та Палестині, а також в Україні. Нехай же Воскреслий Христос відкриє дорогу

миру для стражденного населення цих регіонів. Закликаючи до пошани принципів міжнародного права, висловлюю побажання про загальний обмін усіма полоненими між Росією та Україною: всіх на всіх!

Крім того, знову звертаюся із закликом забезпечити можливість доступу гуманітарної допомоги до Гази, знову закликаючи до якнайшвидшого звільнення заручників, захоплених 7 жовтня, і негайного припинення вогню в секторі.

Не дозволяймо, щоб бойові дії, які тривають, і надалі завдавали серйозної шкоди вже виснаженому цивільному населенню, а особливо дітям. Як же багато страждань ми бачимо в очах дітей! Вони відучилися усміхатися, діти на цих теренах війни. Своїм поглядом вони запитують нас: чому? Навіщо стільки смертей? Чому стільки руйнувань? Війна – це завжди абсурд і поразка! Не дозволяймо вітрам війни ще сильніше віяти над Європою та Середземномор'ям. Не піддаваймося логіці зброї та переозброєння. Мир ніколи не будується зброєю, а простягаючи один одному руки та відкриваючи серця.

Браття й сестри, не забуваймо про Сирію, що вже тринадцять років страждає від наслідків тривалої та спустошливої війни. Численні загиблі, пропалі безвісти, велика вбогість і руйнування чекають відповідей з боку всіх, також і міжнародної спільноти.

Сьогодні мій погляд в особливий спосіб скерований до Лівану, який вже тривалий час страждає від інституційної безвихідності та глибокої економічної і

соціальної кризи, яку тепер поглиблюють бойові дії на кордоні з Ізраїлем. Нехай же Воскреслий Господь утішить улюблений ліванський народ і підтримає всю країну в її покликанні бути землею зустрічі, співіснування та плюралізму.

Скеровую окрему думку до регіону Західних Балкан, де робляться вагомі кроки до інтеграції в європейський проект: нехай же етнічні, культурні та конфесійні відмінності не будуть причиною поділів, а стануть джерелом багатства для цілої Європи та всього світу.

Так само я заохочую переговори між Вірменією та Азербайджаном, щоб за підтримки міжнародної спільноти вони могли продовжувати діалог, допомагати переміщеним особам, шанувати культурні спадщини різних релігійних конфесій і якнайшвидше досягти підписання мирної угоди, яка буде остаточною.

Нехай же Воскреслий Христос відкриє шлях надії для людей, які в інших частинах світу страждають від насильства, конфліктів, продовольчої незахищеності, а також від наслідків зміни клімату. Нехай же Господь дарує розраду жертвам будь-яких форм тероризму. Молімося за тих, хто втратив життя, і вимоліймо каюття та навернення виконавців цих злочинів.

Нехай же Воскреслий допоможе гаїтянському народові, щоб якнайшвидше припинилося насильство, спустошення і кровопролиття в цій країні, щоб вона могла прямувати шляхом демократії та братерства.

Нехай же дарує розраду народові рохінджа, що страждає від важкої гумані-

тарної кризи, та відкриє шлях до примирення в М'янмі, яку роками роздирають внутрішні конфлікти, щоб остаточно відкинути будь-яку логіку насильства.

Нехай же Господь відкриє дороги миру на Африканському континенті, особливо для стражденного населення Судану і всього Сахельського регіону, Африканського Рогу, регіону Ківу в Демократичній Республіці Конго і провінції Кабо-Дельгадо в Мозамбіку, а також припинить тривалу посуху, що охопила величезні території, спричинивши нестачу продовольства й голод.

Нехай же Воскреслий осяє своїм світлом мігрантів і тих, хто переживає економічні труднощі, даруючи їм розраду й надію в скрутну хвилину. Нехай же Христос провадить усіх людей доброї волі до єднання в солідарності, щоб разом долати численні виклики, які постають перед найубогішими сім'ями в їхніх пошуках кращого життя і щастя.

У цей день, коли ми святкуємо життя, дароване нам у воскресінні Сина, згадаймо про безмежну Божу любов до кожного з нас: любов, яка перевершує будь-яку межу й будь-яку слабкість. Проте як же часто зневажають дорогоцінний дар життя! Як же багато дітей навіть не мають змоги побачити світ? Скільки помирають від голоду, або позбавлені елементарного піклування, або стають жертвами зловживань і насильства? Скільки життів перетворено на товар через зростаючу торгівлю людьми?

Браття й сестри, у день, коли Христос визволив нас від рабства смерті, закликаю всіх, на кого покладена політична відповідальність, не щадити зусиль у боротьбі з лихом торгівлі людьми, невтомно трудячись над ліквідацією мереж експлуатації, і принести свободу тим, хто став її жертвами. Нехай же Господь утішить їхні сім'ї, особливо ті, які з нетерпінням чекають звісток від своїх близьких, запевнивши їм розраду та надію.

Нехай же світло Воскресіння просвітить наш розум і наведе наше серця, даючи нам усвідомлення цінності кожного людського життя, яке потрібно приймати, захищати та любити.

Благодатного всім Великодня!
Папа Франциск

Джерело: «Vatican News»

Блаженніший Святослав пояснив, чому греко-католики святкують Пасху за старим стилем

Глава УГКЦ Блаженніший Святослав наголосив, що для УГКЦ важливо залишатися в єднанні з «православними братами» в Україні, а питання реформи Пасхалії потребує глибшого розгляду. Водночас він висловив думку, що найближчим часом реформи Пасхалії православні не зроблять.

Глава УГКЦ зазначив, що існує два варіанти Пасхалії: нова (яку використовує Римо-Католицька Церква) та стара (якою послуговуються всі Православні Церкви світу). «Для нас, греко-католиків, це певний виклик», – визнав він та нагадав, що більшість парафій УГКЦ за межами України святкують Великдень за новою Пасхалією.

«Ми в Україні хочемо святкувати Великдень із нашими православними братами, – заявив Блаженніший Святослав. – Ми розуміємо, що найближчим часом реформи Пасхалії наші брати православні не зроблять». Він зазначив, що жодна Православна Церква у світі не використовує латинську Пасхалію, а спільне святкування Великодня є символом єдності для православного світу.

Тож на запитання про перехід на Пасхалію за григоріанським календарем Предстоятель відповів, що «сьогодні ми є тільки на початку цього непростого великого шляху».

«Зараз пріоритет надається локальній єдності, оскільки сьогодні не можна ще осягнути універсальну. Тому на локальному, місцевому рівні ми зробили такий крок, щоб робити календарну реформу з огляду на здатність чи нездатність наших православних братів іти за нами», – зазначив Блаженніший Святослав.

Водночас Глава УГКЦ запевнив, що збереження чинної Пасхалії ніяк не шкодить єднанню греко-католиків в Україні із Апостольською Столицею: «Ця єдність, це сопричастя не накладає уніформізму. Це завжди єдність у різноманітності», – пояснив він.

Блаженніший Святослав висловив сподівання, що всі християни в Україні зможуть

зробити внесок у спільну реформу церковного календаря, але наголосив, що це буде довгий і непростий шлях: «Ми в Україні – православні, греко-католики, римо-католики – мусимо бути каталізатором тих процесів».

Департамент інформації УГКЦ

Митрополит Ігор очолив молитовну Хресну ходу в Страдчі

У хрестопоклонну неділю Архієпископ і Митрополит Львівський Ігор очолив Хресну ходу за мир та перемогу України у Марійському відпустовому місці Страдч.

Наприкінці Хресної ходи архиерей звернувся до прочан такими словами: «Усі

переживаємо цю війну, розв'язану росією на наших землях. Існує лиш один спокій: перемир'я з Богом, усе решта – тривога та наше велике бажання завершення війни Небесним Отцем. Богу усе відомо про завершення війни, а ми клопочемося й просимо Його про цю велику ласку».

Митрополит Ігор звершив Вечірню у переддень Провінційної капітули в монашому згромадженні

2 квітня в каплиці блаженних преподобномучениць Олімпії та Лаврентії Архієпископ і Митрополит Львівський Ігор звершив Вечірню в Згромадженні сестер святого Йосифа обручника Пре-

святої Діви Марії, а 3 квітня розпочалася Провінційна капітула.

У своєму зверненні до сестер владика Ігор зазначив: «Знаю, що у вас грядуть різного рівня вибори. Будьте прозорі

перед Богом, не глядіть на обличчя, подумайте, на кого вказує Господь для того чи іншого служіння. Коли Бог вибрав царя в Ізраїлі, Він не дивився на гарну поставу синів Ессея... Пророк Самуїл

виконав волю Небесного Отця, помазавши на царя не їх, а Давида. Батько не бачив у Давиді, своєму синові, царя, а Господь його вибрав. Вибираймо тих, кого бажає Господь!»

Архієпископ і Митрополит Львівський взяв участь у I-му Міжнародному шаховому турнірі

Архієпископ і Митрополит Львівський Ігор взяв участь у I-му Міжнародному благодійному шаховому турнірі пам'яті Героїв російсько-української війни – «Меморіал воїнів-шахістів», який організували Львівський державний університет фізичної культури імені Івана Боберського та Федерація шахів України.

Метою та завданнями турніру було вшанування пам'яті воїнів-шахістів, які загинули на російсько-українській війні. Це, зокрема, Артем Сачук, Олександр Гошилик, Михайло Сафронів, Роман Хитрич, Сергій Мазуров, Олексій Дружинець, Сергій Неустроєв, Андрій Мельничук, Роман Бузінський, Андрій Чепіль, Святослав Алексапольський, Михайло Шаравара, Олександр Брівко, Андрій Вов-

ченко, Георгій Промський, Петро Кацан, Роман Скульчук, Андрій Стопчанський, а також зниклі без вісти Микола Гапчин і Михайло Ярмистий.

Серед завдань турніру – подальший розвиток шахової гри та її популяризації в Україні під час війни; підвищення рівня майстерності шахістів; патріотичне виховання молоді на прикладі патріотизму та відданості служінню Батьківщині; широке залучення населення до занять фізичною культурою та спортом; благодійність на допомогу ЗСУ.

Під час урочистого відкриття турніру провели благодійний аукціон із лотами на військову, футбольну та шахову тематику. Усі отримані кошти спрямували на підтримку ЗСУ.

13 років на чолі Церкви

Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав очолює Українську Греко-Католицьку Церкву вже 13 років. 27 березня 2011 року в Патріаршому соборі Воскресіння Христового в Києві відбулася його інтронізація. Задуємо, як це було.

Чин інтронізації Блаженнішого Святослава відбувся у Хрестопоклонну неділю. Урочистість розпочалася ходою від храму Благовіщення Пресвятої Богородиці до головного собору греко-католиків. У процесії брали участь понад 350 священників, 60 єпископів Української Греко-Католицької Церкви й інших Східних Католицьких Церков, представники Апостольського престолу, єпископських конференцій Європи, ієрархи Римо-Католицької Церкви в Україні.

Сама інтронізація розпочалася із проголошення тодішнім секретарем Синоду Єпископів УГКЦ владикою Богданом Дзюрахом рішення про обрання владика Святослава Шевчука Главою УГКЦ. Відтак новообраний Предстоятель зійшов на архиєрейський амвон, де під виголошення «Аксіос!» отримав патріарші відзнаки.

Обряд введення Блаженнішого Святослава

на патріарший престол здійснили тодішній митрополит Перемисько-Варшавський Іван Мартиняк, митрополит Філадельфійський Степан Сорока, митрополит Вінніпезький Лаврентій Гуцуляк, апостольський екзарх для українців Франції, Швейцарії та країн Бенілюксу Михаїл Гринчишин, єпарх Самбірсько-Дрогобицький Юліан Вороновський та єпископ-емерит Стенфордської єпархії Василь Лостен.

«Сьогодні ми, спадкоємці Володимирівського хрищення, відчуємо єдність і тяглість із нашою історією і традицією, переймаємо дорогоцінний спадок наших великих попередників: слуги Божого митрополита Андрея Шептицького, патріархів Йосифа, Мирослава Івана та Любомира. Сьогодні ми мужі теплою рукою Любомира благословляють нас і роблять цей скарб живим, промовистим та просвічуючим для сучасного українця. «Святість об'єданого Божого народу» є і буде стратегією розвитку нашої Церкви!» – мовив Блаженніший Святослав у першому патріаршому слові.

Департамент інформації УГКЦ

«Церква не перестане молитися і служити, щоби скріпити на душі втомлене, але нескорене українське суспільство», – Глава УГКЦ до парламентарів

9 квітня Блаженніший Святослав у своїй резиденції в Києві провів зустріч із головою комітету Верховної Ради України з питань гуманітарної та інформаційної політики, народним депутатом України Микитом Потураєвим та заступницею голови комітету, народною депутаткою України Євгенією Кравчук. Під час бесіди розглянули низку актуальних питань, що стосуються державно-церковних відносин в умовах жорстокої російської агресії проти України.

Блаженніший Святослав зазначив, що «доля нашої Церкви була й залишається тісно пов'язаною з долею українського народу та Української держави», і саме тому «ми завжди готові до щирого, мудрого, відвертого діалогу» в усіх питаннях, що стосуються співпраці Церкви та держави на засадах партнерства і взаємоповаги.

Предстоятель УГКЦ нагадав про роль, яку від початку бойових дій в Україні у 2014 році, а особливо з моменту повномасштабної військової агресії росії проти України, відіграли священнослужителі УГКЦ та їхні громади в питаннях гуманітарної підтримки Сил оборони, турботи про сім'ї військовослужбовців, особливо про родини наших полеглих воїнів. Церква не перестане молитися та служити, докладаючи зусиль, щоб сягнути до тих людських потреб, які можуть залишатися непомітними для представників державних інституцій, скріпити на душі втомлене, але нескорене українське суспільство.

Народні обранці наголосили на необхідності розширення такої співпраці, зокрема у сфері духовної підтримки українських військових і служіння найбільш вразливим та незахищеним членам нашого суспільства. На думку очільника парламентського комітету, в умовах, що історично склалися в нашій державі, українські Церкви говорять «від імені та голосом народу», а тому ефективна взаємодія в різних сферах суспільного життя може стати корисною для поглиблення взаєморозуміння та забезпечення морально-духовних потреб зраних війною людей.

На зустрічі також був присутній заступник керівника департаменту військового капеланства Патріаршої курії УГКЦ о. Андрій Зелінський, ПІ.

Департамент інформації УГКЦ

Голова італійського уряду вдруге присвятила твіт святому Папі Іванові Павлу II

Голова італійського уряду Джорджа Мелоні згадала про річницю смерті Папи Івана Павла II у своєму дописі в соцмережі. «2 квітня 2005 року Кароль Юзеф Войтила, Папа місійного духу, який умів сприяти міжрелігійному діалогу, входить в серця людей своєю людяністю та наближати багатьох з молоді до віри», – зазначила прем'єр-міністр Італії.

За її словами, Іван Павло II був не лише великим Папою та святим, але також державним діячем. Джорджа Мелоні процитувала його вислів з цього приводу: «Політична діяльність, – сказав він, – походить від людини, здійснюється через людину і є для людини».

«Я завжди ношу в своєму серці вчення, які він залишив усім нам своєю працею, своїми жєстами, своїми словами. Я вдячна, що мала честь зустрітися та познайомитися з ним. Постає величезна і незабутня. Назавжди в серці», – завершила свій допис глава уряду Італії.

Це вже другий пост у соцмережі, який Джорджа Мелоні присвятила Папі Іванові Павлу II. Попередній вона розмістила в день, коли минув рівно рік з моменту створення нового уряду Італії на чолі з нею – він збігся з днем літургійного спомину святого Івана Павла II в Римо-Католицькій Церкві – 22 жовтня.

Джорджа Мелоні є політиком правого спрямування і, попри скептичні прогнози лівих та ліберальних ЗМІ, станом на сьогодні її уряд є одним з найприхильніших до України. Також вона відома не лише своїми проєвропейськими, але й християнськими переконаннями.

«Духовна велич Львова»

«Йти на зустріч з Богом як на побачення»: сестра Антонія про те, як віднайти бажання молитися

Письменниця й авторка фейсбук-проекту «Плани на завтра» сестра-редемптористка Антонія (Шелешило) поділилася зі своїми читачами думкою про те, як знайти причини свого небажання молитви та побороти його. Про це монахиня пише на своїй сторінці у згаданій соцмережі.

«Одного разу я усвідомила своє небажання молитися. Копнула глибше і побачила, що в його основі – мій сценарій молитви: прийти і сісти перед Богом, як на суді. Дивитися на себе поглядом осуду і перемотувати перед очима все, через що почуваю себе винною. Звідки може взятися бажання йти на розмову з Тим, хто мав би бути моїм суддею чи прокурором? Нізвідки», – пригадує сестра Антонія.

«Але це була моя форма молитви. Можливо, її «хвіст» тягнеться з дитинства, де Бог мав би пильнувати всі мої помилки і красивим Божим почерком нотувати їх у грубу книжку мого життя. Але це далеко не про Бога. Це про мене», – зазначає монахиня.

Секрет нового віднайденого бажання молитися від сестри Антонії – це переосмислення своїх стосунків із люблячим Богом. Тільки тоді молитва буде простором довіри, у якому Він вислуховує і зціляє.

«Він точно не сидить з нотатником, чекаючи мене щодня на розмову. Він сидить з повною валізою любові, зцілення і радості. Бо я прийшла. Йти на зустріч з Богом як на побачення. Як на зустріч з найбільшою Любов'ю.

Я насправді можу говорити про себе щось болоче і негарне, за що мені соромно, але лише для того, щоб отримати полегшення, а не вирок. Щоб Він полив ліками це місце рани. Щоб торкнувся, подув і спитав, чи ще болять. А потім – щоб ми говорили про Нього. Про нас із Ним. Про те, як нам добре разом. Як швидко летить час, коли ми розмовляємо чи мовчимо...»

Хіба закоханим хочеться говорити про минулі помилки, фокусуватися на чомусь найгіршому про себе? – на це питання сестра відповідає: достатньо попросити прощення, назвати це і любити вдвічі більше, ніж образили.

«Стосунки любові – це простір безпеки, а не осуду. Місце зцілення, а не вироків. Ось чому я почала хотіти йти на молитву. Бо йду не у залу суду, а у залу любові».

«Духовна велич Львова»

о. Андрій Кобилюх: «Завжди треба дивитися на найкращих, навіть якщо їх – одиниці»

9 березня Православна та Греко-Католицька Церкви вшановують пам'ять сорока мучеників Севастійських. Особливістю цих святих є те, що всі вони були воїнами давнього Римського легіону (лат. Legio XII Fulminata). Яким чином їм вдавалось поєднати військову службу та християнську віру? Чому уникати ідолопоклонства актуально і сьогодні? Та що спільного у Севастійських мучеників і сучасних українських воїнів? Про це в інтерв'ю сайту «Духовна велич Львова» розповів священник львівського Гарнізонного храму святих апостолів Петра і Павла УГКЦ отець Андрій Кобилюх.

– Отче Андрію, 40 Севастійських мучеників були водночас воїнами і християнами. У ті часи армія була здебільшого наймана, а війни, які провадила римська влада, були нерідко загарбницькими, або ж – каральними походами проти бунтівних народів. Наскільки складно було поєднувати у такому випадку християнську віру і військову службу?

– Севастійські мученики були страчені в 320 р. від Різдва Христового. Тому, якщо говорити з історичного погляду, то вже сам наказ воєначальника Агриколи щодо них був незаконним, адже ще у 313 р. імператори Ліциній і Костянтин Великий видали едикти про релігійну терпимість на території Римської імперії – римське язичництво позбавлялося статусу обов'язкової релігії. Тому, з точки зору римського права, примушування воїнів до поклоніння поганським ідолам було незаконним наказом і вони мали повне право відмовитись.

Християнський погляд на війну змінювався протягом усієї історії віри і був неоднозначним. Рання Церква (перші 300 років) була пацифістською. Святий Климент писав: «Хто тримає меч, той повинен його відкинути, і якщо хтось із вірних стане солдатом, його Церква повинна відкинути, бо він зневажав Бога».

Ситуація кардинально змінилась за Костянтина Великого, який 314 р. заявив, що «забороняти державі право на війну – це засудити її до вимирання». Тоді ж теологами була сформульована концепція «справедливої війни» – війни для захисту миру, справедливості, війни в обороні віри. Тому й допускалося, що християнин може вчиняти насильство щодо супротивників. Тим більше, коли йшлося про захист своєї батьківщини. Тобто, визнаючи війну злом, Церква все ж не

забороняє вірним брати участь у бойових діях, якщо мова йде відновлення справедливості й про захист ближніх від ворогів.

«Ті хто взяв меч, від меча загинуть» (Мт. 26. 52), – у цих словах Ісуса Христа знаходиться обґрунтування ідеї справедливої війни. Християнське ставлення до війни передбачає допустимість, а в певних випадках – і моральний обов'язок для християнина нести військову службу – або за призовом, на законних підставах, або, коли совість спонукає його – добровільну службу.

– Чому для християн було так принципово не приносити жертви ідолам? У наш вік екуменізму поведінка мучеників перших віків може здатися фанатизмом: вірити жертву ідолам – хіба це так погано? Бог же один, кожен молиться до нього, як вміє.

– Перша Божа заповідь: «Нехай не буде у тебе інших богів, крім Мене».

Друга заповідь: «Не сотвори собі ідола, і ніякого зображення того, що на небі вгорі...»; апостол Павло написав: «Улюблені, втікайте від ідолопоклонства» (1 Кор. 10, 14).

Ідол – це будь-що, важливіше за Бога. І Бог дає нам можливість побачити, що це. Коли чогось дуже прагнемо і не отримуємо, або ж втрачаємо, стає зрозуміло, наскільки сильно ми прив'язані до своїх ідолів, що інколи контролюють наше життя.

Бог один, а ідоли бувають різними. Існують різні види ідолопоклонства, наприклад, поганське (віра в богів – Дажбог, Перун, різні містично-духовні вчення) та ін. Ідолом (об'єктом поклоніння) можуть бути і матеріальні цінності (гроші, майно), людське тіло (культ тіла – надмірне захоплення побудовою тіла, косметикою), культ пристрасті (азартні ігри, шкідливі звички тощо), сатанинські культури.

Ідолопоклонство – це велика зневага, образа Бога, тому Церква відносить ідолопоклонство до одного із найбільших гріхів. Щодо екуменізму, то, якщо мова йде про діалог або про співпрацю між конфесіями в час війни, то він приносить дуже хороші плоди. Проте екуменізм у жодному разі не можна плутати із релігійним синкретизмом, або компромісом щодо питань віри.

– Релігійні переконання для 40 Севастійських мучеників були найважливішими. Де проходить межа між послухом Богу і послухом командирам?

– Найперше військовослужбовець, відповідно до внутрішньовійськових документів, зобов'язаний неухильно виконати наказ. Беззаперечно виконання наказу командира у більшості

випадків є запорукою успішного виконання бойового завдання, збереження здоров'я та життя – і власного, і побратимів.

Однак на війні, особливо у бойовій обстановці, виникають ситуації, коли військовослужбовець може засумніватись у правильності й законності відданого наказу. І тут кожен воїн має прийняти рішення відповідно до своїх світоглядних переконань, засад християнської моралі, зрештою, пам'ятаючи й про діючі правові норми. І тоді, зважуючи всі наслідки своїх дій, прийняти єдино правильне рішення – не виконати завідомо злочинний наказ, котрий порушує і загальнолюдські норми поведінки, і християнські принципи, правові норми. На мою думку, до таких наказів можна віднести спонукання до насильницьких дій щодо цивільного населення, мародерство, знущання над військовополоненими тощо.

– Чому Церква завжди звертала особливу увагу на подвиг Севастійських мучеників?

– Будь-який мученик, якого ми згадуємо, був вірним до кінця. І сьогодні приклад такої вірності до кінця показують наші українські воїни. Вони вірні українському народу, вірні своїй присязі і вірні Богові, тому що наша країна християнська. Можливо, не всі ходять до церкви, але більшість із нас – християни. Ми маємо багато прикладів сучасного мучеництва, коли наші воїни залишалися вірними попри великі ризики, смерть чи тортури.

– У розповіді про Севастійських мучеників згадується про те, що вони отримали вінці від Бога. Чи можемо ми сказати, що оцінка подвигу визначається не лише державними нагородами, і що будь-яка достойна жертва людини обов'язково буде оцінена Богом, навіть якщо її не помічають чи знецінюють інші?

– Нам не вистачить днів, щоби вписати всіх святих – знаних і незнаних. Багато з них жили серед нас, робили добро і справді прожили святе життя. Вони є дійсно святими, просто Церква їх не канонізувала, бо про багатьох вона навіть не знає. Ми маємо багатьох сучасних мучеників – наших братів, сестер, які померли лише за те, що вони українці. На мою думку, після війни має бути встановлений пам'ятний день – Всім знаним і незнаним мученикам українського народу.

– Один зі Севастійських воїнів не витримав тортур холодом, але його місце зайняв охоронець-язичник, який перейняв віру в Христа і прийняв мученицьку смерть разом з іншими, тому що побачив у видінні, що один вінець зі сорока звільнився. Яким це прикладом може стати для нас?

– Час війни для кожного українця має бути часом зміни. Коли у мене виникають лихі думки, я повинен пам'ятати, скільки людей віддали за мене своє життя, щоб я став кращим і допоміг змінитися тим, хто є біля мене. Ми будемо мати багато негативних прикладів. Але завжди треба дивитися на найкращих, навіть якщо їх – одиниці.

Сорок Севастійських мучеників (ікона XVIII-століття)

Спілкувався Андрій Толстой
«Духовна велич Львова»

Отець-доктор Іван Гобела: «Великий піст – час для нашого преображення і Канон Святителя Андрея Критського в цьому нам допоможе»

18 березня вірні нашої Церкви ввійшли у Святу Чотиридесятницю, Великий піст, який веде нас до світлого празника Воскресіння Господнього. Ці сорок днів є можливістю змінити своє світосприйняття і поглибити віру, доповнивши дієвими кроками. Про особливості Великого посту та як пройти через цей час достойно і з користю для себе поспілкувалися з отцем-доктором Іваном Гобелою.

Канон Андрея Критського

– шлях до «весни покаяння»

Ми входимо у Великий піст Чином Всепрощення у Сиропусну неділю. А потім упродовж першого тижня, молячися Покаяний канон святителя Андрея Критського, який вплітається у Велике Повечір'я, маємо можливість простежити історію падіння від гріха наших прабатьків Адама і Єви – до спасіння людства через Боже милосердя. Особливість Канону святого Андрея Критського в тому, що він завершує свої творіння піднесенням людини з гріха приходом у світ Господа нашого Ісуса Христа.

Читаючи цей Канон, бачимо глибоке сокрушення автора. Видно, як багато пережив цей праведний чоловік. Кожен, хто читає ці тексти, сповнюється особливою духовною атмосферою. Роздумуючи над ними, кожен із нас побачить себе в якомусь гріху. Тому Церква у своїй традиції так уклала, що саме святитель Андрей Критський є поштовхом до правдивого переосмислення посту.

Повністю Канон Критського ще молитимемося в п'ятий тиждень Великого посту. Важливо зрозуміти, що це – ключовий момент у підготуванні до Пасхи. Він допомагає пережити піст вповні, змінити мислення, преобразити мислення, тобто пройти оцю «метаною».

Якщо ми, християни, входячи у Великий піст, постановимо собі постити, і маю на увазі не лише фізичний піст, але й не преобразимо свої почуття, думки, підхід до людей (те, що розкриває Канон святого Андрея Критського), тоді такий піст стане виключно дієтою. Коли ж навчимося приймати кожен людину як образ і подобу Божу, тоді піст буде благодатним і настане «весна покаяння». Андрей Критський часто використовує образ весни – як час розквіту й оновлення. Так і християни, проходячи через Великий піст, щоб увійти в духовну весну, в якій зароджується покаяння і яке, відтак, у світлі Пасхи Христової ми приносимо його як наш духовний по-двиг Воскреслому Христові.

Важливо зрозуміти, що, вмираючи для гріха, ми народжуємося для Бога. В образі Воскресіння Христового є не лише те, що Христос воскрес із мертвих і завдяки цьому ми житимемо вічно. Тому важливо розуміти, щоби всі ми максимально користали з тієї можливості, зокрема коли відбувається служіння Покаяний канону святого Андрея Критського. Важливо, щоби ці тексти торкалися наших сердець, а не просто відбули богослуження чи прийшли «бити поклони».

Можливо, це звучить гостро, та, вважаю, що краще не бити поклони, але сісти на лаві й слухати тексти, аналізуючи свої вчинки і спосіб життя. Адже можна вибити всі приписані поклони, однак залишитися такими, як до того. Якщо ці тексти не заторкнули нас до глибини душі, ми не вповні відчуємо

сокрушення серця. А святитель Іван Золотоустий каже, що сльоза, якщо виходить на наших очах, – є образом реального покаяння і сокрушення серця християнина.

Найважливішим у Каноні Критського є момент сокрушеного серця. Про це читаємо в 50-му псалмі – «серцем сокрушенням і смиренням Бог не погордить» (Пс. 50, 19). Господь приймає нашу зміну і покаяння. Вибиті поклони без внутрішніх змін будуть черговою фізкультурою. Також, якщо постимо від їжі й не змінюємося, то це – чергова дієта, а не правдиве розуміння посту.

Ми не раз чули, що в пості найважливіше – не «поїдати» ближнього. Бо якщо ми дотримуємося строгого посту, але поводитимось несправедливо чи гостро зі своїм ближнім, коли немає порозуміння – єдності, сопричастя, то можна постити, але це не буде приємне Богові, бо ми топчемо його образ і подобу.

«Піст не буде постом, навіть якщо молитися, бити поклони, а поміж тим ненавидіти»

Ми, як християни, своєю поставою маємо свідчити, ким ми є. Іноді це не просто, бо людина може зневажливо ставитися до вас. Та треба віднайти в собі мужність залишатися послідовником Христа.

Наші воїни, яких ми недаремно називаємо «воїнами світла», стараються зберегти християнське обличчя, поводитися максимально гідно, чого ми не бачимо зі сторони ворогів. І тут вони нам служать великим прикладом, як ми маємо поводитися. Ми не маємо відповідати злом на зло, агресією на агресію. У Священному Писанні Христос каже: «Ви чули, що сказано: «Око за око, і зуб за зуб». А Я вам кажу не противитись

злomu» (Мт. 5, 38-39), – і тут же додає: «А Я кажу вам: Любіть ворогів ваших, благословляйте тих, хто вас проклинає, творить добро тим, хто ненавидить вас, і моліться за тих, хто вас переслідує» (Мт. 5,44). У контексті війни це звучить парадоксально, та все ж – всепереможно. І це ми бачимо на прикладі Христової любові, яка перемогла, воскресла, попри те, що була розп'ята і похована.

Апостол Павло говорить, що «ви є храм Святого Духа» (I Кор. 6, 19). Наше тіло, все наше єство є тим місцем, де спочиває світло Духа Святого силою Хрищення та Миропомазання, яке ми свого часу отримали.

Якщо хтось, хто тяжко працює, не має часу через різні обов'язки бути на всіх богослуженнях, то є можливості долучитися в інший спосіб – послухати, почитати.

Важливим моментом є не тільки піст задля посту, але також милостиня. Неодноразово у Святому Писанні знаходимо повчання, що милостиня усі гріхи покриває. Тому той, хто займається волонтерством, є на війні, служить хворим, пораненим, немічним, голодним, – демонструє глибину і красу посту.

Піст не буде вповні постом, якщо просто зачинимося в хаті, будемо молитися, бити поклони, постити, а поміж тим ненавидіти чи не сприймати інших.

Великою проблемою є «хвороба язика» – пліткарство, обман чи клевета на людину. Той, хто так чинить, як свого часу сказав Папа Франциск, подібний до терориста. Терорист кидає бомбу і йому байдуже на наслідки, які вона завдасть, подібно і той, хто пліткує. Не обов'язково брати зброю, щоби вбивати. Можна вбивати морально – приниженням, пліткуванням. Це теж одна з форм

вбивства, адже ми нищимо авторитет людини, зводимо нанівець її цінність.

Ще однією причиною великих гріхів є заздрість, яка не знає меж і завдає багато горя. Пригадуєте, у Святому Писанні євангеліст Матей, описуючи ситуацію, коли Пилат не хотів видавати Христа на смерть, описує так цей момент: «Знав бо він, що вони зі заздрості видали його» (Мт. 27, 18). Бачимо, що людська заздрість не має меж, може наробити великої катастрофи. Зрештою, це спостережаємо й тепер у діях північного сусіда.

Канон святого Андрея Критського допомагає нам збагнути свою гріховність і те, що важливо працювати над тим, щоби перш за все врятувати себе від гріховності.

Ми покликані до святості й вічного життя з Богом

Кожен із нас має прагнути досягнути святості, адже ми покликані жити вічно, і це – наше завдання. Святі люди не жили без упадків, але зуміли після падіння встати й зростати далі. Тому маємо завжди розвивати в собі добру поставу людськості. Блаженніший Патріарх Любомир наголошував, що важливо – «бути людиною» і, відповідно, й добрим християнином, адже наш Господь поєднав у собі божественне і людське.

Добрий посил для кожної людини – ніколи не відкладати покаяння, адже ніхто «не знає ані дня, ані години» (пор. Мт. 25, 13), коли доведеться складати іспит перед Богом, особливо тепер, у час війни. Лягаючи спати й роблячи знак святого хреста, ми просимо Бога благословити ніч, бо в сьогоднішніх обставинах війни не знаємо, що, де і коли прилетить. Тому маємо бути готовими в будь-яку мить постати перед судом Божим.

Нам так важливо вміти часто вдивлятися у своє життя, щоби зрозуміти, як потужно в ньому діє Господь. І це відбувається щодня. Навіть той, хто найменше вірить, має, можливо, слабку віру, прокинувшись зранку, має розуміти, яким великим чудом є наше життя.

Важливо в людському вимірі не згубити Божої величі

Говорячи про Великий піст, а зокрема про Страсний тиждень, так важливо пильнувати, щоби через призму пасхальної жертви Господа нашого Ісуса Христа не згубити величі його Воскресіння.

У богослов'ї є таке поняття як «кенозис», що означає «божественне самоприниження» Христа через прийняття людської природи аж до вільного хресного страждання і смерті. Отці Церкви, особливо грецької традиції, наголошують, що насправді сходження Ісуса в ад і на хрест було найбільшим його прославленням. Тому Христову смерть ніколи не може трактуватися, якби по-людськи можна було описати, як невдачу.

Слід також звертати увагу на кожну деталь в історії Христових страждань, смерті та Воскресіння. Одним із таких прикладів є момент, коли Пилат сказав написати на хресті так: «Я – цар юдейський» (Ів. 19, 19) – «НІКА», що є відображенням величі Бога. І це є ще одним свідченням величі Христа, який «вдруге прийде зі славою судити живих і мертвих», як молимося кожного разу, ісповідуючи наш Символ віри.

Підготувала Наталія Павлишин
Пресслужба Львівської архієпархії

На Кіпрі проголосили українську персональну парафію

Нововисвячений єпископ Єрусалимського латинського патріархату, Патріарший вікарій Кіпру Бруно Варріано відслужив Літургію у Церкві Святого Хреста в Нікосії. Йому співслужив зокрема і голова пасторально-міграційного відділу УГКЦ владика Степан Сус разом із 35-ма єпископами з різних країн, які прибули на хіротонію. На Літургії були присутні священники УГКЦ о. Андрій Гах, о. Василь Захарусь та о. Ігор Посоленик, а також вірні УГКЦ, які мешкають на Кіпрі.

Під час богослужіння єпископ Бруно Варріано повідомив про створення української парафії на Кіпрі, а вже по закінченню Літургії маронітський архієпископ Кіпру Селім Сфеїр проголосив про заснування персональної парафії УГКЦ на Кіпрі з осідком у Нікосії. Згідно з декретом, парохом парафії призначений о. Василь Захарусь, який надає духовну опіку українцям греко-католикам на постійній основі на острові з січня 2021 року.

Після богослужіння владика Степан і священники зустрілися й поспілкувалися з українцями, які були присутні на Літургії. Єпископ привітав вірних з офіційним проголошенням української парафії і побажав громаді подальшого зростання і розвитку.

Уперше о. Василь відслужив Літургію для українців на Кіпрі на Різдво у 2012 році і згодом приїжджав на великі свята. У різні часи на острові служили священники УГКЦ о. Андрій Полторацький і о. Тарас Остафіїв. Зараз на Кіпрі функціонує 5 українських громад, для яких служить о. Василь. Регулярно недільні богослужіння відвідують понад 100 осіб.

Пасторально-міграційний відділ УГКЦ

У Львові відзначили 34-ліття підняття над Ратушею синьо-жовтого стяга

3 квітня 2024 року виповнилася 34-та річниця підняття українського прапора над львівською Ратушею. Цю історичну подію в місті вшанували спільною молитвою та урочистостями на площі Ринок.

Як інформує Капеланство.info, святковий захід розпочався у Гарнізонному храмі святих апостолів Петра і Павла. Тут відбулася спільна молитва, до якої долучилися представники влади і громадськості міста. Очолив молитву капелан Львівської міської ради отець Андрій Сіданич. Опісля він освятив Державний прапор України, із яким присутні вирушили на площу Ринок.

Перед міською Ратушею в рамках урочистості хвилиною мовчання вшанували пам'ять полеглих Героїв та померлих депутатів перших скликань, повідомляє Львівська міська рада. Музично супроводжували захід оркестр Національної академії Сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного та хор «Гомін». Кульмінацією стало виконання Державного гімну України, під звучання якого депутати 1-го демократичного скликання та депутати нинішнього скликання урочисто підняли над вежею Ратуші синьо-жовте знамено.

По завершенні урочистостей на Личаківському цвинтарі також відбулося вшанування пам'яті депутатів 1-го демократичного скликання, зокрема Богдана Котика, Василя Шпіцера та Стефанії Шабатури.

Довідка

Рішення підняти синьо-жовтий прапор на будівлі міської Ратуші прийнято 3 квітня 1990 року на сесії Львівської міської ради депутатами 1-го демократичного скликання під головуванням Богдана Котика.

Виставка-продаж на потреби ЗСУ у музеї митрополита Андрея Шептицького

У неділю, 24 березня, в музеї митрополита Андрея Шептицького, що в с. Прилбичах, відкрили виставку-продаж «Україно, любов моя» на потреби ЗСУ майстрині Ольги Кавун й провели майстер-клас малюнка на гільзах.

47-річна художниця з Чортківщини почала писати полотна всього три роки тому. Попри те, картини жінки прикрашають домівки в Англії, Прибалтиці, США і по всій Україні. Вже другий рік рідні Ольги тримають над нами небо, а вона у цей час пише картини... як розраду і можливість підтримати хлопців на передовій. Також вона проводить арт-терапевтичні майстер-класи для дітей та дорослих. Зазвичай це розпис гільз, які їй пересилають чоловік та син.

«Майстер-клас малювання на гільзі в с. Прилбичі, у родинному селі праведного митрополита Андрея Шептицького. Діти розмальовували гільзи й слухали пісні УПА. Для мене ці діточки дали велику надію, що ми як нація розквітнемо. Мене вразила атмосфера, що відчувається у цьому благодатному місці. Вдячна о. Андрію Побігушому в допомозі проведення майстер-класу. З вірою та надією в серці на перемогу», – ділиться своїми враженнями п. Ольга.

За два перші дні виставки вдалося зібрати 20.060 грн, 100 \$ і 20 zł. З них 4600 грн – з майстер-класу. Усі ці кошти підуть на потреби чоловіка та сина авторки робіт, які боронять нашу державу на передовій.

Виставка-продаж «Україно, любов моя» триватиме до 2 червня 2024 року.

Церква — на 10-му місці поміж інституцій, яким найбільше довіряють українці

Церкві в Україні довіряє 60% опитаних громадян. Більшу довіру, ніж релігійні організації, в українців заслужили військові, рятувальники та силовики, окрім поліції, а також волонтери та громадські організації. Менше, ніж Церкві, в Україні довіряють президентів, міським та сільським головам, Нацбанку та Нацполіції.

Про це повідомляє Центр Разумкова. Соціологічне опитування проводилося з 21 по 27 березня 2024 року.

Серед державних та суспільних інститутів найчастіше довіра висловлюється до Збройних сил України (ім довіряють 96% опитаних), добровольчих батальйонів (86%), Державної служби з надзвичайних ситуацій (85%), волонтерських організацій (85%), Національної гвардії України (80%), Державної прикордонної служби (76%), Міністерства оборони України (67,5%), Служби безпеки України (67%), громадських організацій (61%), Церкви (60%), Президента України (59%), голови міста (селища, села), в якому живе респондент (54%), Національної поліції України (53%), Національного банку України (52%).

Також частіше висловлюється довіра, ніж недовіра, до ради міста (селища, села), в якому живе респондент (відповідно 48% і 41%), до Уповноваженого Верховної Ради з прав людини (омбудсмена) (відповідно 43% і 32%).

До ЗМІ України довіра та недовіра висловлюється приблизно однаковою мірою (відповідно 46% і 45%).

Більшість респондентів висловлюють недовіру державному апарату (чиновникам) (не довіряють 76%), політичним партіям (76%), Верховній Раді України (74%), судам (судовій системі загалом) (70%), уряду України (65,5%), прокуратурі (62%), Національному агентству з питань запобігання корупції (57%), Спеціалізованій антикорупційній прокуратурі (56%), Національному антикорупційному бюро України (55%), комерційним банкам (51%).

Опитано 2020 респондентів віком від 18 років. Теоретична похибка вибірки не перевищує 2,3%.

Нагадаємо, що в січні рівень довіри до Церкви в Україні, згідно з опитуванням соціологічної служби Центру Разумкова, становив 61%, рівень довіри до громадських організацій був меншим (55%), а до президента – вищим (64%).

«Духовна велич Львова»

Підпільна УГКЦ: про отця Остапа Стернюка – священика, політв'язня, пластуна

Коли чуємо прізвище Стернюк, то найчастіше згадуємо постать архієпископа та керівника УГКЦ у підпіллі Володимира Стернюка. Проте Стернюки – відома галицька родина, яка дала Україні чимало видатних як релігійних, так і світських діячів. Серед них – священик підпільної Церкви о. Євстахій-Остап Стернюк, рідний брат архієпископа Володимира.

Про о. Остапа Стернюка розповідає о. Тарас Бублик, старший викладач Інституту історії Церкви УКУ.

РОДИНА, «ПЛАСТ»

І БОГОСЛОВСЬКА АКАДЕМІЯ

Остап Стернюк народився 7 квітня 1909 року в Пустомитах, у сім'ї місцевого священика Володимира Стернюка. Його мати походила з родини Коновальців і була тіткою провідника Організації Українських Націоналістів Євгена Коновальця.

Остап навчався в народній школі, згодом – в Академічній гімназії у Львові. Під час навчання вступив до молодіжної патріотичної організації «Пласт». Був розвідником у курені імені Святослава Хороброго. Він так згадував численні гірські походи, які проводили пластуни в ті роки: «Ходили на прогульки, навіть на Гуцульщину, на Писаний Камінь, на Говерлю з Закарпаття, на Шпиці».

Особливо йому запам'яталися моменти, коли пластунів запрошував до себе митрополит Андрей Шептицький: разом із ними їв хліб із маслом і запивав по-пластунськи чаєм із менашки. Також Остап створив осередок «Пласту» в Пустомитах.

У 1928 році вступив до Богословської академії у Львові. Успішно закінчивши її, одружився з донькою греко-католицького священика зі Станіславівської єпархії Нестора Кисілевського – Мартою.

ПОЧАТОК СЛУЖІННЯ І ДРУГА СВІТОВА ВІЙНА

27 травня 1934 року Остап Стернюк отримав священичі свячення з рук єпископа-помічника Львівського Никити Будки. Спочатку його душпастирська кар'єра була пов'язана з Перегінськом (тепер – Івано-Франківська область), проте з початком Другої світової війни він був переведений до Зарудець Яричівського деканату, недалеко від Львова. Сам священик свідчив, що його перевели з Перегінська на вимогу польської влади, оскільки його підозрювали в допомозі місцевим членам ОУН і в тому, що він відкрито підтримував утворення Карпатської України. Польська адміністрація не хотіла мати у прикордонному регіоні такого священика-патріота.

Під час німецької окупації о. Остап перейшов на посаду адміністратора Сва-ричів-Рожнятівського деканату (тепер – Івано-Франківська область). У кожній парафії, де служив, він засновував хор, оскільки сам мав хороший слух і голос.

РАДЯНСЬКА ОКУПАЦІЯ І РЕПРЕСІЇ

Після приходу радянської влади о. Стернюк ще близько року прослужив у Радчі біля Станіслава, в родинному селі дружини Марти. Але мусив залишити парафію, оскільки навідріз відмовився підтримати діяльність ініціативної групи з т.зв. «возз'єднання» Української Греко-Католицької Церкви з Російською Православною.

Щоб не потрапити до рук НКВС, о. Стернюк переїхав до Станіслава, де закінчив водійські курси. Згодом пе-

реїхав до Львова і працював спочатку шофером, а потім – агентом постачання в артілях «Червоний промінь» і «17 вересня». Проте йому не вдалося уникнути репресій.

Варто сказати, що в той час у Львові було вбито о. Гавриїла Костельника – голову ініціативної групи з фактичної ліквідації УГКЦ, а згодом – Ярослава Галана, автора статті «З хрестом чи ножем?», яка стала початком репресій проти греко-католицького духовенства. Органи держбезпеки почали активно арештовувати священиків, яких оминули репресії в попередні роки, не жалюючи навіть тих, які воз'єдналися з Російською Православною Церквою.

15 грудня 1949 року співробітники МДБ прийшли і за о. Остапом. Йому інкримінували контакти зі зв'язковою Романа Шухевича Галиною Дідик («Анною»). Окрім того, МДБ пригадало о. Стернюку, що він, будучи студентом Львівської гімназії протягом 1926-

1928 років, був учасником організації «Пласт», а також членом «Просвіти», тобто звинувачували в «буржуазному націоналізмі», що на той час мало серйозні наслідки.

Традиційно, як і всіх заарештованих священиків, слідчі звинувачували о. Стернюка у співпраці з німцями під час окупації. Священик утримувався у львівській тюрмі № 1, відомій під назвою «Бригідки». У камері, у нелюдських умовах, постійно проводив разом зі співв'язнями молитви.

ЗАСЛАННЯ НА ВОРКУТУ

6 вересня 1950 року о. Стернюк рішенням трибуналу військ МВС у Львівській області був засуджений до 25 років виправних таборів і 5 років позбавлення громадянських прав. Отець у касаційній скарзі просив переглянути засуд, оскільки всі зізнання були отримані внаслідок фізичних тортур, і що, фактично, головним мотивом його арешту та кримінального переслідування була

відмова «воз'єднатися» з Російською Православною Церквою. Проте все залишили без змін.

Покарання священик відбував у таборах Воркути. У спогадах він згадував, що, незважаючи на табірний режим, йому вдавалося служити Літургії, святкувати великі свята – Різдво і Пасху. Дружина прислала о. Остапові в посылках порізану просфору та родзинки, з яких священик виготовляв вино – так він мав усе необхідне для Служби Божої.

Коли о. Остап був переведений на спецпоселення, він продовжив відправляти Літургії й уділяти Святі Тайни вірним. Був випадок, коли його спіймали під час Служби Божої, і він за це отримав покарання у карцері.

Отець Стернюк був одним із учасників страйків у таборах Воркути, які відбулися після смерті Сталіна, в липні-серпні 1953 року, і були жорстоко придушені. Проте згодом йому вдалося добитися перегляду справи, і його звільнили достроково в серпні 1956 року.

ПОВЕРНЕННЯ В УКРАЇНУ: ПІДПІЛЬНЕ СЛУЖІННЯ

Отець Остап повернувся до Львова, але тут зіткнувся зі ще однією формою репресивних заходів влади: колишніх політичних в'язнів не хотіли прописувати в місті. Спочатку мешкав у Пустомитах, а потім, спочатку таємно, оселився разом зі своєю сім'єю у Львові. Влаштувався робітником у Львівському миському виробничому тресті «Зелене господарство». До речі, там також працював і його старший брат – підпільний владика Володимир Стернюк.

Брати Стернюки постійно спілкувалися і підтримували контакт. Часом владика приходив до родини Остапа відслужити Літургію. Також у їхньому помешканні відбувалися свячення, зокрема 30 вересня 1986 року там відбулася архиєрейська хіротонія владика Юліана Вороновського. Сам священик служив підпільно, уділяв треби греко-католикам, часом їздив на запрошення до своїх колишніх парафіян на Івано-Франківщину.

Активна душпастирська діяльність о. Остапа не залишилася поза увагою правоохоронних органів. У 1972 році в помешканні священика районна прокуратура провела обшук. Виявлені церковний одяг та релігійні книжки конфіскувала.

Репресій зазнали і діти о. Стернюка: доньок Галину і Христину змушували вплинути на батька, щоби він покинув священичу діяльність і, мовляв, «покаявся перед смертю». Вони відмовилися це робити. Відтак їм настійно рекомендували звільнитися з Львівської консерваторії, що вони і зробили.

Отець Остап дожив до виходу УГКЦ із підпілля, але через стан здоров'я уже не міг душпастирювати на парафії. Помер 19 травня 1993 року. Похований на цвинтарі в Пустомитах.

Отець Остап Стернюк – приклад відданого служіння Церкві й українському народові. Отримавши релігійне та патріотичне виховання в родині, у «Пласті» та духовній семінарії, він не зрікся своїх принципів ані в катівнях тюрми НКВС, ані в таборах Воркути, ані під тиском радянської тоталітарної системи. Такі священики як о. Остап – це той міцний фундамент, який став запорукою відродження Церкви й Української держави.

За матеріалами: RISU.ua

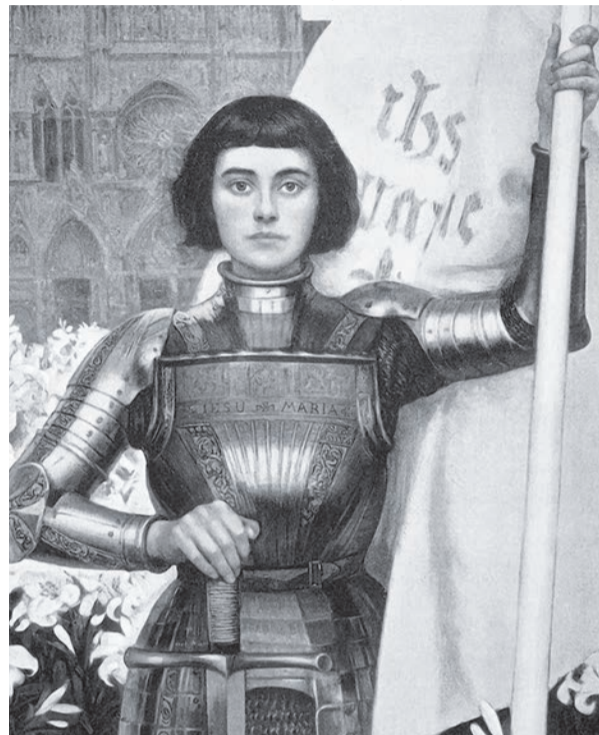

Останні слова семи католицьких святих перед смертю

Досвід смерті часто є непротим – нерідко він породжує страх, невпевненість і тривогу. Ті з нас, хто вірить у Христа, знають, що смерть є транзитом, місцем переходу, і що Ісус своєю смертю та воскресінням відкрив для нас двері до вічного життя.

Впевнено дивляться смерті в обличчя святі. Серце святого, занурене у вічність, не боїться вічної любові, яку він незабаром зустрине. Його останні слова часто свідчать про неминучу зустріч із Отцем на Небесах. Нижче наведено слова семи великих святих, що були сказані ними перед смертю, які можуть підбадьорити та потішити нас.

1) Свята Жанна д'Арк: «Ісусе! Ісусе!»

Жанні було 19 років, коли її засудили до смерті на вогнищі. Розповідають, що до самого кінця, вже охоплена вогнем, вона проголошувала хвалу Богові. Вона просила, щоб їй принесли хрест, аби в останні хвилини він був у неї перед очима. Останнім словом, яке вона промовила, було: «Ісусе!»

«Огорнена полум'ям, вона до кінця не переставала голосно проголошувати святе ім'я Ісуса, благаючи і призиваючи безупинно допомоги святих Раю, а того всього, віддаючи дух, схиливши свою голову, промовила ім'я Ісуса» (свідчення брата Ісамбара де ля П'єра, очевидця суду над нею у 1449 році).

Після страти кат заявив, що, попри масло, сірку та деревне вугілля, які він кинув на тіло Жанни, вогонь не пожер ні її нутрощів, ні серця, що здавалося очевидним дивом.

2) Свята Єлизавета від Трійці: «Я йду до Світла, до Любові, до Життя!»

Єлизавета була французькою кармеліткою босою. Під час Великого посту 1905 року вона захворіла і після тривалої хвороби померла 9 листопада 1906 року у віці 26 років.

Розповідають, що коли вона вже була дуже хвора, то не намагалася приховати від лікаря радості, яку відчувала через те, що скоро зустрінеться з Богом. Лікар був

настільки здивований її щастям, що вона спробувала пояснити йому, що відчуває, кажучи йому, що всі ми є улюбленими дітьми Бога. Коли вона закінчила говорити, у тих, хто її слухав, потекли сльози. Виснажена хворобою, вона востаннє занурилась в тишу, після чого стиха пролунали її слова: «Я йду до Світла, до Любові, до Життя!»

3) Святий Іван Павло II: «Відпустіть мене до Дому Отця»

В історії записано, що останніми словами святого Папи були: «Відпустіть мене до Дому Отця». Святий Іван Павло II промовив ці слова польською мовою, коли був дуже слабким за кілька годин до смерті.

Під час похоронної меси тисячі людей просили Церкву якнайшвидше оголосити його святым. Невдовзі це прохання було виконане. Папа Венедикт XVI беатифікував св. Івана Павла II через шість років, а Папа Франциск проголосив його святым 27 квітня 2014 року. Його могила в базиліці Святого Петра є одним із найбільш відвідуваних місць. Святий Іван Павло II помер у віці 84 роки.

4) Свята Бернадета Субіру: «Прагну»

Дівчина-візіонерка з Лурду, якій Діва Марія явилася у французьких Піренеях, померла у віці 35 років після того, як прийняла чернече життя та була частиною спільноти Сестер Милосердя з Неверу.

«У Великодній вівторок Бернадета була дуже хворою, тож капелан запропонував їй підготуватися принести в жертву своє життя. «Яка жертва?» – запитала Бернадета, – залишити це бідне життя, в якому так багато труднощів пов'язаних з приналежністю Богові, – це не жертва. У Великодню середу вона попросила прив'язати до неї розп'яття, якщо її слабкі пальці не зможуть його втримати. Вона подивилася на фігуру Пресвятої Богородиці і сказала: «Я бачила Її. Яка Вона гарна, і я поспішаю побачити Її».

Сестра Наталі Порта увійшла приблизно о третій годині дня, і Бернадета попросила: «Допоможи мені дякувати до кінця». Взнявши розп'яття, вона молилася: «Боже мій, я люблю Тебе всім серцем, всією душею, всією силою». Сестра Наталі розпочала відмовляти «Радуйся, Маріє». Бернадета чітко відповіла: «Свята Маріє, Мати Божа, молись за мене, бідного грішника, бідного грішника».

Тепер надійшла година її смерті, і вона, як Ісус на хресті, сказала: «Прагну». Сестри принесли води. Бернадета востаннє перехрестилася, як навчила її Пані в ґроті, мовчки зробила маленький ковток води, тихо схилила голову і ніжно віддала душу» (уризок з «Мене звать Бернадета»).

Її тіло спочиває нетлінним у Невері, Франція.

5) Свята Тереза від Дитятка Ісуса: «Боже мій, я люблю тебе!»

Сестри описували великі фізичні страждання Терези, які вона пережила в агонії. Вона не переставала повторювати, що ні про що не шкодує, що віддала себе любові.

Останніми словами, які вони почули від неї, були: «Я дійшла до того, що не можу більше страждати, бо всі страждання для мене солодкі... Боже мій, я люблю Тебе». Сказавши ці слова, вона м'яко відкинулася назад, нахиливши голову вправо. Тоді стався екстаз, і її обличчя повернуло собі колір, який вона мала, коли була повністю здорова, її очі були спрямовані високо, сяяли миром і радістю.

Свята Тереза з Лізьє померла у віці 24 роки.

6) Святий Франциск Ассізький: «Своїм голосом я вживаю до Господа»

Відомий усім, однак бідний та простий чоловік з Ассізі ставився до смерті як до сестри і не боявся зустрітись з нею. Незадовго до смерті він продиктував заповіт, у якому радив братам дотримуватися правил і працювати, щоб уникнути ледарства та показувати хороший приклад.

Розповідають, що коли він був дуже хворий, попри біль, сказав: «Ласкаво прошу, сестро смерть!» – і попросив, щоб його відвезли до Порціункули, поки він не помер 3 жовтня 1226 року у віці 44 роки. Його біограф Томас де Челано описав це так: «Франциск зустрів смерть, співаючи».

Перед своїм народженням на Небеса він покликав брата Лева і брата Анджело Танкреде, щоб вони, «духовно радіючи, співали вголос хвалу Господу з нагоди наближення сестри-смерті». Потім він з усією силою проголосив псалом Давида: «Voce mea ad Dominum clamavi, voce mea ad Dominum deprecatus sum» («Голосом моїм до Господа вживаю»).

7) Святий Іван від Хреста: «Господи, в Твої руки віддаю дух мій»

Кажуть, що святий Іван від Хреста часто запитував перед смертю, котра година, відчуваючи, що його час наближається.

– Котра година? – запитав він.

– Одинадцята.

– Наближається час утрени, яку я відмовлю на Небі.

– Котра година? – запитує через деякий час.

– Пів на дванадцятку.

– Мій час прийшов, скажи монахам.

О дванадцятій задзвонили до заутрені.

– Що це? – запитав святий.

– На утрено.

– Слава Богу, йду відмовити їй на Небеса!

Тримаючи розп'яття в руках, він закрив очі та промовив останні слова Ісуса на хресті: «У твої руки, Господи, віддаю дух мій», – і відійшов. В Убеді йшов сильний дощ. Розпочиналося 14 грудня 1591 року.

Святому Івану від Хреста було 49 років.

«Духовна велич Львова»

«Тут немає ні вдови, ні вдівця»: прожили разом 63 роки та померли в один день

Прекрасна історія подружньої пари, яка прожила разом 63 роки. Вони померли з різницею в декілька годин. Шлюб Тревінів був сповнений віри та любові, яка привела їх разом до Небесного Отця.

ПОМЕРЛИ РАЗОМ

Коли Чон захворів, його дружина Олівія також занедужала. Їхня донька Джані Вільяреаль в інтерв'ю «The News of San Patricio» розповіла, що в день смерті її батьки мали однакову температуру тіла та однакові життєві показники. «Вони були синхронні. Говорили, що їхнє кохання може бути настільки сильним, що навіть завершать своє земне життя разом. Так і сталося. Я думала, що це може статися, тому що вони були дуже близькі. Вони були нерозлучні», – каже Вільяреаль.

Подружжя родом з Матіса (штат Техас) мало шестеро дітей, чотирнадцять онуків і тринадцять правнуків. Їхня дочка Віллареаль продала свій будинок чотири роки тому і покинула роботу, щоб – за підтримки своїх братів і сестер – піклуватися про стареньких батьків.

Сім'я була разом, коли Чон помер. Їого смерть не стала несподіванкою, оскільки він перебував у важкому стані протягом семи днів. Однак той факт, що його дружина померла менш ніж через 48 годин, став шоком для сім'ї.

Олівія починала одужувати від хвороби, і медична команда обговорювала наступні кроки в її лікуванні. Однак, попри те, що вона не знала про смерть чоловіка, її стан здоров'я швидко погіршився.

Історія Тревінів – один з тих унікальних прикладів шлюбу, коли час між смертю чоловіка і дружини був дуже коротким.

ЖИТИ РАЗОМ У ВІРІ

Пара познайомилася ще в підлітковому віці, і Чон якось сказав своїй доньці, що це було кохання з першого погляду: «Я просто знав це. Знав, коли побачив її вперше. Я знав, що вона створена для мене».

Вільяреаль також розповіла, що віра її батьків була основою їхнього шлюбу.

Мабуть, саме ця віра спонукала її матір давати їй мудрі поради: «Ніщо ніколи не буває назавжди зламаним, все можна виправити».

Шлюб Тревінів, здавалося, втілював це переконання – подружжя переживало важкі часи, але завжди підтримувало одне одного.

І хоч сім'я оплакувала смерть обох батьків, однак могла знаходити розраду від сторонніх людей, які були поруч. Один чоловік прийшов до них додому, щоб випити кави з Чоном, не знаючи, що той тільки-но помер. Почувши про його смерть, він так голосно заридав, що розбудив усіх домашніх. «Твій тато був мені як батько, коли у мене нікого не було. Я втратив батьків у ранньому віці, і твій тато став мені теж батьком. Ми разом ходили на риболовлю, разом подорожували, разом пили каву. Твій тато був скелею, стовпом, дивовижною душею, людиною, яка залишала свій слід на всіх, хто його зустрічав. Мені його дуже не вистачатиме», – зізнався він.

Мабуть, саме непохитна любов і підтримка старших до своїх дітей є їхньою найбільшою спадщиною, яка, сподіваємося, буде передана молодим поколінням. Як поділився Тревіно-молодший: «Наші батьки обдарували нас безумовною любов'ю. Вони також побудували міцні і тривалі стосунки з Богом. Вони заклали підвалини поваги і відповідальності стосовно сім'ї. Також показали нам, що дар часу – це благословення».

І для цієї конкретної пари час дійсно був благословенням. Після 63 років спільного життя вони розлучилися лише на короткий час. «На похороні пастор сказав, що тут немає ні вдови, ні вдівця. Мама і тато добре прожили своє життя. Вони були готові, вони були втомлені. Я думаю, що зараз вони кажуть: «Тепер ми вдома. Нам не довелося розлучатися надовго», – поділилася Вільяреаль.

Джерело: *Aleteia*

Вітаємо ювілярів!

Редакція «Мети» широко вітає усіх священнослужителів Львівської архієпархії, хто у квітні святкує свої іменини та уродини, а також, хто у квітні отримав ієрейські і дияконські свячення. Мішного здоров'я і щедрого усім Божого благословення, наснаги і ревності у праці в Господньому винограднику!

У Львові відкрили меморіальну таблицю Блаженнішому Любомиру

Один із найменших храмів Львова став 16 березня місцем, куди зійшлися сотні львів'ян, бо на стіні храму святих мучеників безсрібників Косми і Дам'яна освятили меморіальну дошку Блаженнішого Любомира. Саме у цьому храмі охрестили та миропомазали майбутнього очільника нашої Церкви. В урочистому відкритті взяв участь Блаженніший Святослав, Архієпископ і Митрополит Львівський Ігор, єпископ Чернівецької єпархії Йосафат, єпископ-помічник Львівської архієпархії Володимир, єпископ-помічник Івано-Франківської архієпархії Микола та духовенство Львова.

Перед відкриттям та освяченням меморіальної таблиці Глава УГКЦ у разом із владиками та парохом храму освятив катехитичний клас при парафії.

«Споглядаючи на життя Блаженнішого Любомира, бачимо, як він завжди свідчив, що ми – діти Божі. Всім своїм життям говорив, що ми – вільні, бо отримали дар свободи не від людини, а від самого Господа Бога. Навіть більше, живучи у свободі, ми покликані свідчити, що носимо в собі животворного Святого Духа, який є Духом свободи», – зазначив Глава УГКЦ.

Блаженніший Святослав подякував львів'янам, котрі долучилися до встановлення пам'ятної таблиці, а також представникам влади, парохам храму і висловив сподівання, що колись у Львові постане пам'ятник будівничому нашої Церкви. Предстоятель УГКЦ нагадав, що нещодавно розпочав беатифікаційний процес Блаженнішого Любомира, а далі звернувся прямо до нього: «Блаженніший Любомире, ти там, на небі, помолися за Україну. Ти так її любив. Ти з таким трепетом повернувся до свого рідного міста тоді, коли Україна стала вільною. Помолися за це славне княже місто Львів. Помолися за твоїх людей, які сьогодні – зранені, але нескорені, часом втомлені, але стійкі. І тої стійкості випроси нам до повної перемоги над російським загарбником. Тої перемоги, яку Ти почав тут на землі вже в Бога випрошувати».

Завершилася урочистість погашенням пам'ятної марки, яку видали з нагоди цієї події. Її урочисто погасили Блаженніший Святослав, архієпископ Ігор та голова ЛОВА Максим Козицький.

Організатором події став голова організаційного комітету відзначення ювілею Блаженнішого Любомира, синкел у справах монашества ієромонах Юстин Бойко за підтримки голови Клубу греко-католицької інтелігенції Романа Грицевича, президентки Благодійного фонду «Святий Юр» і депутатки Львівської обласної ради Оресливи Хомик, настоятеля храму свв. мчч. безсрібників Косми і Дам'яна УГКЦ отця Володимира Мошича, голови Громадської ради «Святий Юр» Валерія Калинюка.

Пресслужба Львівської архієпархії УГКЦ

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
літературний редактор
Святослав СМУК,
більше редактор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилайте
на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.
Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем.
Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора.
Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 5000 примірників, Замовл. № _____